

ชีวิตอย่างคน

และ

ชีวิตอย่างพระคริสต์

๑๑

ด็อกเตอร์ เอ.บี. ชิงชัน

ชีวิตอย่างคน
และ
ชีวิตอย่างพระคริสต์

โดย
ดร. เอ. บี. ซิมสัน

The Self Life and the Christ Life

By
Dr. A. B. Simpson

PUBLISHED BY THE CHRISTIAN
AND MISSIONARY ALLIANCE

5M – (1) – 1954

ประวัติย่อของ ดร. เอ. บี. ซิมซัน

ผู้แต่งเรื่อง ชีวิตอย่างคน และ ชีวิตอย่างพระคริสต์

ในบริการระยะแรกของศาสตราจารย์ เอ. บี. ซิมซัน คือท่านปฏิบัติกรในหน้าที่ศิษยาภิบาลของคริสตจักรใหญ่ ๆ บางแห่งในประเทศอเมริกา ประมาณ ค.ศ. 1885 เมื่อท่านทำหน้าที่ศิษยาภิบาลของคริสตจักรสำคัญแห่งหนึ่งในนครนิวยอร์ก ท่านได้รับนิมิตจากพระเจ้าเรื่องผู้คนที่มโนมาคมเข้าไม่ใคร่ถึง ณ สถานีองค์การประกาศพระศาสนาในนานาประเทศ และในสหรัฐอเมริกาเอง คนเหล่านี้จำต้องได้รับพระกิตติคุณด้วย ท่านรู้สึกว่พระเจ้าทรงนำให้ท่านเริ่มกิจการใหม่ มีความมุ่งหมายแต่อย่างเดียว คือการป่าวประกาศแก่ผู้คนในประเทศของท่านเอง และนำพระกิตติคุณไปยังแดนห่างไกลที่คนไม่เคยได้ยิน พระนามของพระคริสต์ ท่านได้ผลงานของคริสตจักรและไว้วางใจว่าพระเจ้าจะอุปการะทุกสิ่งสำหรับงานใหม่นี้

ด้วยประการฉะนี้ ท่าน ดร. ซิมซัน จึงได้เป็นผู้ก่อการ องค์การ คริสเตียนและมิชชันนารีอัลไลแอนซ์บัดนี้ องค์การ กำลังปฏิบัติการ อยู่ ณ สถานีมิชชันนารีในประเทศต่าง ๆ ถึงยี่สิบประเทศในโลก และทำการทะนุบำรุงมิชชันนารีกว่าหกร้อยคน

ท่าน ดร. ซิมซัน เน้นข้อความประกาศเป็นสี่ประการ คือ พระเยซูคริสต์เป็นพระเจ้าผู้ช่วยให้รอด พระเยซูคริสต์เป็นผู้ชำระให้เราบริสุทธิ์ พระเยซูคริสต์เป็นผู้บำบัด พระเยซูคริสต์เป็นกษัตริย์ที่จะเสด็จมา ส่วนมากในคำประกาศและข้อเขียนของท่านกินความแก่ชีวิตลึกลับของคริสเตียน ท่านเป็นผู้ประพันธ์หนังสือฝ่ายจิตวิญญาณหลายเล่ม เป็นหนังสือจำเพาะที่ส่งเสริมคริสเตียนผู้ปรารถนาการใกล้ชิดกับองค์พระผู้เป็นเจ้า หนังสือเหล่านี้หลายเล่มได้แปลออกเป็นหลายภาษา เช่นนั้นแหละแม้เมื่อท่านศาสตราจารย์ซิมซันได้จากไปอยู่กับพระองค์เจ้าแล้ว กิจการของท่านยังคงดำเนินอยู่ต่อไปในการอักษรศาสตร์ของคริสเตียนที่ท่านได้จัดขึ้นเมื่อท่านทำการอยู่ในหมู่มนุษย์

สารบัญ

	หน้า
บทที่ 1 ไม่ใช่ข้าพเจ้าแต่พระคริสต์ต่างหาก.....	5
บทที่ 2 เป็นขึ้นจากความตายมิใช่เป็นการยกฐานะให้ดีขึ้น.....	13
บทที่ 3 ซาอูลหรือชีวิตอย่างมนุษย์นำไปสู่ความพินาศ.....	20
บทที่ 4 อาฆาบหรืออุบายอันหยาบคายแห่งการเห็นแก่ตัว(ชีวิตอย่างมนุษย์).....	27
บทที่ 5 โยนาห์ หรือ เมาแห่งตนเอง(เมาแห่งชีวิตอย่างมนุษย์).....	34

บทที่ 1 ไม่ใช่ข้าพเจ้าแต่พระคริสต์ต่างหาก

“ถ้าผู้ใดจะใคร่ตามเรามา ให้ผู้นั้นเอาชนะตัวเอง และรับกางเขนของตนแบกตามเรามา”

(มัทธิว 16:24)

“ข้าพเจ้าถูกตรึงไว้กับพระคริสต์แล้ว และไม่ใช่ข้าพเจ้าเองที่ยังมีชีวิตเป็นอยู่ แต่พระคริสต์ต่างหากทรงมีชีวิตเป็นอยู่ในข้าพเจ้า” (กาลาเทีย 2:20)

ข้อความข้างต้นนี้แสดงความแตกต่างอันสำคัญระหว่างคำสอนของชาวโลก และคำสอนของพระเยซูเจ้า ชาวโลกเมื่อกล่าวคำอำลาจากกันมักจะพูดว่า “รักษาตัวรอดเป็นยอดดี” แต่พระเยซูตรัสว่า “อย่าเห็นแก่ตัวเอง จงเอาใจใส่ต่อผู้อื่นและต่อสง่าราศีของพระเจ้า” ชาวโลกพูดว่า “จงหาความสุขสนุกสนานให้แก่ตัวเองให้เต็มที่” ผู้ที่ตามอย่างชาวโลกจะต้องถูกละทิ้ง และผู้ที่เห็นแก่ผู้อื่นจะได้รับพระพรจากพระเจ้า ผู้โดยยอมเสียสละ ผู้นั้นจะได้รับทุกสิ่งแต่ผู้ใดหวังไว้จะสูญเสียถึงนั้นทั้งหมด สมกับพระคัมภีร์ที่กล่าวว่า “คิดว่าผู้ใดจะใคร่เอาชีวิตของตนรอด ผู้นั้นจะเสียชีวิต แต่ผู้ใดจะเสียชีวิตของตนเพราะเห็นแก่เรา ผู้นั้นจะได้ชีวิตรอด” (มัทธิว 16:25)

จึงเห็นได้ว่า กฎแห่งความเสียสละเป็นกฎที่สำคัญที่สุด ทั้งในสวรรค์และโลกมนุษย์ กฎการยอมเสียสละเป็นกฎสำคัญของพระเจ้า มีปรากฏอยู่ทั่วไปในพื้นที่พิภพ และในธรรมชาติทุกส่วน แม้ตัวเราในทุกวันนี้ก็เดินเหยียบย่ำไปมาอยู่บนซากของสิ่งทั้งหลายซึ่งเคยมีชีวิตอยู่ในโลกนี้ และได้ล่วงลับไปแล้วตั้งหลายพันล้านยุคสมัย เพื่อเปิดโอกาสให้เราใช้ชีวิตอยู่บนโลกก็เป็นสถานที่ทับถมของสิ่งที่เคยมีชีวิตอยู่ในยุคสมัยก่อน ๆ ธรรมชาติได้ตายไปแล้วและเกิดขึ้นมาใหม่อีก สิ่งที่เกิดขึ้นมาใหม่ย่อมเป็นชีวิตสูงกว่าและเจริญกว่า เพราะงอกขึ้นจากสิ่งที่ล่วงลับไปแล้ว เช่นเมล็ดข้าวโพด เมล็ดเด็ยปลูกไว้ในพื้นดินแล้ว แตกทำลายไปเสียก่อน มิฉะนั้นมันก็จะกลายเป็นเมล็ดลึบเหี่ยวแห้ง แต่เนื่องจากมันทำลายไปนี่เอง มันจึงงอกงามขึ้นใหม่ และทวีผลขึ้น เป็นฝักข้าวโพดงามขึ้นหลาย ๆ ฝัก เช่นเดียวกันในเรื่องเกี่ยวกับชีวิตอันลึกซึ้งในฝ่ายธรรม ท่านเจริญจากฝ่ายต่ำไปสู่ฝ่ายวิญญูณ สิ่งใดที่ติดแก่ตนเองก็จะจำกัดตัวอยู่เฉพาะในวงแคบ แม่น้ำลำธารที่ไม่ไหล มันจะกลายเป็นน้ำนิ่งที่เน่า แต่ถ้าไหลมันจะกลายเป็นน้ำที่สดชื่นอุดมบริบูรณ์

ถ้าท่านมองดูตนเอง ท่านจะไม่เห็นสิ่งอื่น ต่อเมื่อท่านมองดูที่อื่นท่านก็จะแลเห็นโลกทั่วไป กฎอันแท้จริงในชีวิตมนุษย์ก็คือ ความรักผู้อื่น เอาใจใส่ต่อผู้อื่นโดยวิธีเอื้อเพื่อและเสียสละการเห็นแก่ตัวเองความเห็นแก่ตัวเองเป็นความตายและทำลายตนเอง

กฎแห่งการเสียสละเป็นกฎของพระเจ้า พระเจ้าผู้ทรงประทับอยู่ในไอสวรรค์ยาสมบัติ ทรงเป็นทั้งพระบิดา พระบุตร และพระวิญญูณบริสุทธิ์ยังสละพระองค์เสมอ สง่าราศีของพระเจ้าอยู่ที่การ

เสียสละพระองค์เอง ฉะนั้นจึงประทานพระองค์เองในการเนรมิตสร้าง ในความสวยงามของพิภพทำให้ดีทุกสิ่งทุกอย่าง เพื่อนำมาซึ่งความสุขตามลักษณะของสิ่งนั้น ๆ ยิ่งกว่านั้นพระเจ้ายังทรงสละพระองค์เองโดยลงมาบังเกิดเป็นพระเยซูคริสต์ “พระเจ้าทรงรักโลกจนได้ประทาน” พระองค์ประทานสิ่งที่ดีที่สุดประทานให้หมด สละจนกระทั่งพระบุตรที่รัก กฎของพระเจ้าคือการเสียสละ พระองค์ทรงรักมากจนประทานให้หมดสิ้น

นี่เป็นกฎของพระคริสต์ ด้วยเหมือนกัน พระองค์เสด็จมาด้วยการเสียสละของพระบิดาเจ้าเสด็จมาเพื่อแสดงการเสียสละให้เห็น ทรงละพระอิสริยยศไว้เบื้องหลัง ทรงยอมจากชาวสวรรค์มาชั่วอายุของคนรุ่นหนึ่ง ทรงมาอยู่กับผู้ที่ต่ำต้อยกว่าพระองค์ ยิ่งกว่าตัวได้เดือนอยู่ต่ำต้อยกว่ามนุษย์เสียอีก ทรงลงมาเป็นอันหนึ่งอันเดียวกับมนุษย์ ทรงลงมายอมเป็นพี่น้องกับมนุษย์ชาติที่ล้มลงในความบาป ทรงยินยอมทำตามและเสียสละทุกอย่าง สงวนการทรงใช้พระอำนาจพิเศษเสียชั่วคราว ทรงยอมให้มนุษย์ที่ต่ำต้อยกว่าพระองค์ทำแก่พระองค์ตามอำเภอใจ จนกระทั่งในที่สุดเขาก็เอาพระองค์ไปตรึงเสียบนไม้กางเขน ตลอดชีวิตของพระองค์ พระองค์ปฏิเสธพระองค์เองทรงแบกเอภาระอันหนักของมนุษย์ไว้บนพระองค์ และทรงรับเอาความทุกข์โศกของมนุษย์เป็นของพระองค์เอง ดังนั้นแหละความรักและความเสียสละจึงเป็นธรรมของพระคริสต์ “จงช่วยแบกภาระ (ร่วมทุกข์ร่วมสุข) ซึ่งกันและกันเถิด ดังนั้นจึงเป็นที่ให้พระบัญญัติของพระคริสต์สำเร็จ” (กาลาเทีย 6:2) ธรรมของพระคริสต์สอนให้แบกเอาทุกข์ร้อนของคนอื่น ต้องมีส่วนในความโศกเศร้าของคนอื่น ยอมเสียสละตนเองเพื่อผู้อื่น

เป็นกฎธรรมจริยาของศาสนาคริสต์เถียน และบรรดาผู้เชื่อทั้งหลาย เป็นทางเดียวเท่านั้นที่จะได้รับความรอด เป็นกฎที่ถือกันมาแต่ดั้งเดิม ท่านอับราฮัมผู้เป็นบิดาของคนเชื่อทั้งปวงก็ได้ปฏิบัติตามกฎนี้ที่ภูเขามอริยา โดยยอมสละลูกชายคนเดียวของตนถวายพระเจ้า กฎนี้ได้ปฏิบัติกันมาจนถึงที่สุดยอดที่ภูเขากอลโกธา (คือที่พระเยซูถูกตรึงบนไม้กางเขน) ตามประวัติศาสตร์ทุกยุคทุกสมัยเต็มไปด้วยการเสียสละ มิใช่ท่านอับราฮัมผู้เดียวที่ยอมสละอิสอัคบุตรของตน แต่ตัวอิสอัคเองตลอดชีวิตของเขาก็ยอมเสียสละเพื่อประโยชน์ของผู้อื่น เราคงได้ทราบเรื่องราวของยาโคบในการที่เขายอมทำงานหนักเพื่อจะได้หญิงมาเป็นภริยา แต่เผชิญไม่ได้หญิงคนที่ตนต้องการเลือก ชีวิตของเขาจึงเต็มไปด้วยความทุกข์ เป็นชีวิตที่ต้องอดเอาเช่นเดียวกับโยเซฟ ต้องยอมให้ชีวิตของตนเป็นไปตามกระแสของเหตุร้าย ทั้งนี้เพราะเหตุว่าในการที่โยเซฟ จะขึ้นครองตำแหน่งสูงเขาจะต้องทนทุกข์ทรมานเสียก่อน คือมิใช่แต่เพียงต้องพลัดถิ่นที่อยู่เท่านั้น แต่ต้องถูกจำคุกอย่างหน้าอับอายและเกือบจะต้องตายด้วยซ้ำ เมื่อโยเซฟสาบสูญไปชั่วคราว และพระสัญญาของพระเจ้าที่เกี่ยวกับตัวเขาดูเหมือนว่าจะล้มเหลวไป และอนาคตก็ดูเหมือนจะสิ้นหวัง ทันใดนั้นพระเจ้าก็ทรงยกเขาขึ้นและตั้งให้เขาดำรงตำแหน่งสำคัญของโลก

ท่านโมเสสก็ต้องเป็นคนพเนจรต้องดิ้นรนไปต่าง ๆ นานา แต่ก็ล้มเหลว พระเจ้าต้องทรงใช้เวลา 40 ปีฝึกหัดอบรมสั่งสอนจนกระทั่งคนเกือบจะลืมโมเสส แล้วผลที่สุดพระเจ้าจึงประทานให้พรารณาของเขา และในที่สุดท่านโมเสสก็ต้องยอมละทิ้งความตั้งใจที่จะเข้าสู่แผ่นดินที่ทรงสัญญาไว้ ท่านตายก่อนที่จะเข้าสู่แผ่นดินคานาอัน ซึ่งเป็นความหวังอยู่ในใจและต้องรอคอยอยู่นาน จนพระเยซูได้เสด็จมาด้วยพระองค์เอง และพาท่านโมเสสไปยืนอยู่ที่ภูเขาล้างกายกับพระองค์และตรัสว่า “นี่แน่ โมเสสเอ๋ย เพราะเจ้าตายแก่ความเห็นแก่ตัวแล้ว บัดนี้เราจึงจะให้ชีวิตใหม่ซึ่งประเสริฐกว่า” เหตุการณ์ได้เป็นเช่นเดียวกันตลอดมาทุกยุคทุกสมัย กษัตริย์ซาอูลไม่ยอมละทิ้งความเห็นแก่ตัว ไม่ยอมทำลายอะฆาซและอะมาเล็กผู้เป็นแบบแห่งการเห็นแก่ตัว ฉะนั้นซาอูลแม้มีตำแหน่งและยศสูงกว่าคนธรรมดาสามัญเท่าที่มนุษย์จะปรารถนาให้เป็นไปได้ ก็ต้องจมดิ่งโดยไม่มีใครเอาใจใส่ จมลงไปในความอับยศอดสูและอเวจีด้วยซ้ำ

ท่านโยนาห์ ศาสตรา พยากรณ์คนที่พระเจ้าทรงโปรดให้ช่วยเหลือพลไพร่ของพระองค์และเป็นผู้นำให้ประเทศอิสราเอลมีชัยชนะ และมีอำนาจมากในรัชกาลกษัตริย์ฮะบะอามที่สอง ท่านโยนาห์เป็นบุคคลที่พระเจ้าทรงให้เกียรติเป็นผู้ประกาศความรักของพระองค์ในต่างประเทศคนแรก เป็นบุคคลที่พระเจ้าทรงเลือกสรร และส่งไปอะชูเรียเพื่อให้ไปเทศนาสั่งสอนชาวเมืองนินะเวห์ เพื่อไปสอนให้ชาวโลกรู้จักและนมัสการพระองค์ พระเจ้าทรงอวยพระพรมาก จนกระทั่งบังเกิดมีการฟื้นใจใหม่ครั้งสำคัญที่สุดในเมืองนี้กระนั้นก็ดี ท่านโยนาห์กลับโกรธเพราะพระเจ้าไม่ทำลายชาวเมืองนินะเวห์ให้หมดไป เพื่อให้เป็นไปตามคำพยากรณ์อันมีชื่อเสียงโด่งดังที่สุดของท่านโยนาห์เพราะท่านโยนาห์ทำนายไว้ว่า ประชาชนชาวเมืองจะต้องตายภายใน 40 วัน แต่ก่อนจะครบกำหนด 40 วัน ชาวเมืองได้รู้สึกเสียใจในความบาปของตน พระเจ้าจึงยกโทษให้แก่ชาวนั้น แต่ท่านโยนาห์กลับดัดพ้อพระเจ้าว่า “พระองค์ทำไมจึงไม่ยอมให้ข้าพเจ้ามีส่วนเกี่ยวข้องในเรื่องนี้เล่า ต่อไปจะไม่มีคนเชื่อฟังข้าพเจ้าอีกทำไมพระองค์จึงไม่ทำลายชาวเมืองนินะเวห์เสีย แล้วรักษาชื่อเสียงของข้าพเจ้าไว้” เนื่องจากเหตุที่ท่านโยนาห์ไม่ยอมสละเกียรติยศชื่อเสียงส่วนตัว พระเจ้าจึงทำให้โยนาห์เสื่อมเกียรติปล่อยให้ลอยได้ดั้นด้นล่องอันเป็นเครื่องเตือนใจคนรุ่นต่อไปว่า การหาความเด่นส่วนตัวเป็นการนابخบ่ดีเพียงไร ข้าพเจ้าคิดว่า เห็นจะไม่มียาอะไรที่น่าทุเรศและอับยศอดสูยิ่งไปกว่าตอนที่ท่านศาสตราพยากรณ์ผู้นำสงสารนั่งอยู่ใต้ดั้นด้นล่อง และดัดพ้อต่อว่าพระเจ้า และอยากจะตายเสียดีกว่าอยู่ เพราะว่าเขารู้สึกว่าได้รับความเสื่อมเกียรติมาก แม้เขาจะทำงานในหน้าที่ให้สำเร็จโดยให้ประชาชนทั้งชาติกลับใจใหม่แล้วก็ตาม พระเจ้าได้เอาท่านโยนาห์เป็นตัวอย่างสอนเราว่า การเห็นแก่ตัวเองเป็นการอับยศอดสูมาก

เราควรอ่าน พระคัมภีร์ใหม่ เพื่อรู้เรื่องราวของท่านซีโมนเปโตร พระเยซูสอนท่านเปโตรตอนที่เขากลับมาเชื่อฟังพระองค์อีกครั้งหนึ่งว่า “เมื่อท่านยังหนุ่มท่านได้คาดเอาเองและเดินไปตามที่ท่าน

ปรารถนาแต่เมื่อท่านแก่แล้วท่านจะยื่นมือออก และคนอื่นจะคาดเอาไว้ให้ท่านและพาท่านไปที่ท่านไม่ปรารถนาจะไปพระองค์ตรัสอย่างนั้นสำคัญว่าเปโตรจะถวายเกียรติยศแก่พระเจ้าด้วยความตายอย่างไร” (ยอห์น 21:18-19) พระเยซูทรงชี้ถึงการดำเนินชีวิตโดยการอ่อนน้อมยินยอมเสียสละยอมให้ผู้อื่นนำไป แม้จะฝืนความปรารถนาของตนก็ตาม จนในที่สุดท่านเปโตรถูกตรึงบนไม้กางเขน โดยวิธีเอาหัวห้อยลง

ทางโลกสอนว่า จงแสวงหาประโยชน์เพื่อตัวเอง แต่พระเยซูตรัสว่า “ไม่ใช่ข้าพเจ้า แต่พระคริสต์ต่างหาก” มิใช่แต่ตัวเก่าของท่านเท่านั้น แม้ท่านจะเป็นผู้บังเกิดใหม่มีกำลังบริบูรณ์ และความเชื่อมั่นในตนเองก็ตาม ต้องละทิ้งให้หมดสิ้น มิใช่แต่อิสราเอลจะต้องสลัดออกและกีดกันออกไป แต่อับราฮัมจะต้องยอมสละถวายอิสอัคให้แก่พระเจ้าด้วยเป็นการง่ายที่จะพูดถึงเรื่องนี้ ยังมีอายุนานวันเข้าก็รู้จักความเป็นไปของตนเองและมิตรสหายยิ่งขึ้น ก็ยิ่งพอใจยิ่งขึ้นว่าจุดสำคัญแห่งความล้มเหลวของชีวิตคริสเตียนอยู่ตรงนี้เอง คือเราเดินไปกับพระเยซูเพียงเล็กน้อยแล้วก็หยุดเสียที่สวนเกสเซมาเนและภูเขาไม้กางเขน ประชาชนเดินตามพระองค์ไปยังมณฑลกาลิลี คำเทศนาบนภูเขาเป็นบทเรียนทางศีลธรรมอันดี ชอบการที่พระองค์ทรงเลี้ยงอาหารคนหลายพันแล้วกล่าวว่า พระองค์จะทรงเป็นกษัตริย์ที่ดี ประชาชนจะไม่ต้องทำมาหากินเหมือนกับที่เคยทำมาแล้วแต่เมื่อพระองค์ตรัสว่า พระองค์จะต้องตายบนไม้กางเขน และทุกคนจะต้องแบกไม้กางเขนของตนและต้องเดินไปกับพระองค์จนตลอดทาง เขากลับพูดว่า “ถ้อยคำเหล่านั้นยากนักใครจะฟังได้” (ยอห์น 6:60)

ต่อมาท่านก็คงนับจำนวนคนได้ว่า มีคนตามพระองค์น้อยเหลือเกิน เขาพูดว่าไม่เข้าใจพระองค์นึกกันว่าพระองค์จะเป็นกษัตริย์เขาไม่เต็มใจที่จะไปถึงไม้กางเขน

ข้าพเจ้าเชื่อแน่ว่า คนส่วนมากมาหยุดลงเพียงแค่นี้ เขาเอาใจใส่ตัวเองและปฏิเสธพระเจ้า แทนที่จะเอาใจใส่พระเจ้าและปฏิเสธตัวเอง แน่นนอนการพูดที่ง่ายกว่าการประพฤติปฏิบัติ ไม่มีประโยชน์ที่จะพูดถึงเรื่องนี้เว้นแต่พระวิญญาณบริสุทธิ์จะเตือนใจให้เห็นความสำคัญเสียก่อน นักประพันธ์ผู้หนึ่งกล่าวว่ามิพิริบพิศมา 3 ระยะเวลาที่จะต้องผ่าน คือหนึ่งการกลับใจเสียใหม่ *คูมาระโก 1:4* สองการรับพระวิญญาณบริสุทธิ์เข้ามาสถิตอยู่ภายใน สาม คือการตายแก่ตัวเราเอง ภายหลังที่พระวิญญาณเสด็จเข้ามาอยู่ภายในจิตใจแล้ว (*โรม 6:3*) นักประพันธ์ผู้นี้ไม่สามารถอ้างพระคัมภีร์มาแสดงเป็นลำดับดังกล่าว แต่ก็จริงของเขามิมี 3 ระยะเวลา คือ เมื่อรับเอาพระวิญญาณเข้ามาอยู่ภายในจิตใจแล้ว ท่านจะต้องตายไปกับพระคริสต์เสียให้สิ้นดังที่พระองค์ตรัสว่า “ผู้ใดใครจะตามเรามาให้ผู้นั้นปฏิเสธตนเอง แบกกางเขนแล้วตามเรามา” (*มัทธิว 16:24*) พระองค์ได้กล่าวเหตุการณ์ที่เกี่ยวกับพระองค์เองว่า “เราต้องรับพิศมาอย่างหนึ่ง เราเป็นทุกข์มากเท่าใดกว่าจะสำเร็จ” (*ลูกา 12:50*) การที่พระองค์ทรงรับพิศมานั้นพระองค์ทราบ ว่า พระองค์จะต้องตาย พระองค์ไปสละตัวพระองค์เองทุกวัน และให้ความรู้สึกนั้นบีบคั้นหัวใจของพระองค์เอง จนกระทั่งพระองค์เสด็จไปยังสวนเกสเซมาเน

ไปยังหลุมฝังศพของโยเซฟ ลงไปในเมืองนรก พระองค์ทรงผ่านไปในเมืองผีแล้วจึงไปทรงเปิดประตูสวรรค์เป็นครั้งแรก ภาพเหล่านี้เป็นสิ่งที่พระเยซูทรงเห็นปรากฏต่อพระพักตร์พระองค์ภายหลังที่ทรงรับบัพติศมาที่ฝั่งแม่น้ำยาระเด็น

ท่านที่รักผู้ที่ได้รับพระวิญญานบริสุทธิ์มาแล้ว ท่านจะต้องตายกับพระเยซูให้ตัวท่านหมดไป ข้าพเจ้ารู้ว่าทั้งหลายมีความเชื่อในข้อนี้แล้ว เมื่อเราถวายตัวเราเองต่อพระคริสต์ เราถือว่าเป็นจริงและพระเจ้าก็ทรงถือเรื่องนี้เป็นจริงด้วย แต่ท่านที่รัก เราจะต้องดำเนินการเรื่องนี้ไปเป็นขั้น ๆ ข้าพเจ้ารู้ว่าพระเจ้าทรงถือประหนึ่งว่าเราทำสำเร็จบริบูรณ์แล้ว และเราไปอยู่บนสวรรค์แล้ว แต่ท่านจะต้องผ่านทางแคบและไปทางที่ไม่มีใครเห็น จะต้องไม่ถือว่าเป็นเรื่องเล่น ๆ ในตอนนี้ท่านอาจถือว่าทำไปหมดแล้วก็ได้แต่จะต้องจำไว้ว่าต้องดำเนินไปเป็นขั้น ๆ ไป

สหายที่รัก ข้อความนี้หมายความว่าอย่างไร? คือเราต้องสละความปรารถนาของตัวเองเสียให้สิ้นหลังจากที่ท่านถวายตัวต่อพระเจ้าแล้วก็จะมีการซักกะเยอ และวันรุ่งขึ้นก็มีการต่อสู้ในชีวิตที่สำคัญที่สุดทั้งนี้เนื่องจากท่านสละความปรารถนาส่วนตัวของท่านแล้ว มารมันก็อยากให้ท่านเอาความปรารถนานั้นคืนมา ไม่ใช่การต่อสู้เล่น ๆ เป็นการต่อสู้กันจริง ๆ คือมั่งกรกับธนูไฟทีเดียว มารจะชี้ให้ท่านเห็นว่าท่านเป็นคนไร้เหตุผล และท่านควรเอาความปรารถนาส่วนตัวกลับคืนมาเสีย เป็นปัญหาความเป็นความตายที่จะต้องต่อสู้กันนานทีเดียว มารมันทดลองพระเยซูในป่าถึง 40 วัน แต่พระองค์ทรงยืนหยัดต่อสู้มันได้พระองค์ไม่ยอมทำตามปรารถนาของมัน พระองค์จึงตรัสว่า “เพราะว่าเราได้ลงมาจากสวรรค์มิใช่เพื่อจะทำตามความประสงค์ของเราเอง แต่เพื่อจะทำตามความประสงค์ของพระองค์ที่ทรงใช้เรามา” (ยอห์น 6:38)

พระเจ้าอาจตั้งให้พระคริสต์เป็นผู้นำก็ได้ เพราะพระองค์ทรงยอมให้พระบิดาเจ้านำพระองค์เสมอไม่มีคนใดจะปกครองผู้อื่นได้เว้นแต่ตนเองต้องถูกพระเจ้าปกครองเสียก่อน ท่านโยเซฟไม่สามารถบังคับบัญชาพลเมืองในประเทศอียิปต์ได้ เว้นแต่ท่านต้องถูกบังคับบัญชาเสียก่อน แล้วจึงสามารถบริหารงานได้ด้วยใจถ่อมสุภาพ เมื่อพวกพี่น้องมาหาเขา ถ้าเป็นชาวโลกก็คงทำการแก้แค้นความเจ็บใจ แต่พระเจ้าสอนโยเซฟในใจว่า เรื่องมันแล้วก็ให้แล้วกันไปโยเซฟก็พูดกับพวกพี่น้องว่าอย่าไปคิดนึกถึงเรื่องเก่า ๆ พระเจ้าต้องการให้เหตุร้ายกลายเป็นดี ถ้าพระเจ้าไม่ทรงดัดสันดานโยเซฟแล้วโยเซฟก็คงไม่สามารถจะเป็นเจ้าบ้านผ่านเมืองอียิปต์ที่ดีได้ ผู้ที่จะเป็นผู้นำที่ดีต้องให้พระเจ้าเป็นผู้นำเสียก่อน กษัตริย์ดาวิดต้องให้พระเจ้าทรงอบรมแนะนำสั่งสอนถึง 9 ปี และเขาก็ควรจะได้รับ การอบรมเพิ่มเติมอีกสัก 9 ปี จึงจะดีจึงจะไม่ต้องตกไปในความผิดอันเลวทรามเมื่อเป็นกษัตริย์แล้ว ท่านคานีเอลเมื่อถูกจับไปเป็นเชลยยังนกรบาบิโลน ก็ได้รับบทเรียนจากความทุกข์ทรมานเสียก่อนจึงสามารถเป็นนายกรัฐมนตรีในรัชกาลราชาโคเรธ และกษัตริย์นะบูคัสเนซอร์ ถ้าพระเจ้าจะปั้นให้ท่านเป็นอะไร ท่าน

จะต้องมอบความปรารถนาของท่านไว้ในพระหัตถ์ของพระองค์เสียก่อน หลังจากที่ท่านมอบตนเองไว้กับพระองค์แล้ว จะมีการทดลองหลายอย่าง แต่การทดลองเหล่านี้จะเป็นโอกาสให้ท่านทำงานสำเร็จ

การตามใจตัวเองคือการทำอะไรที่ตัวเองชอบ ไม่มีมนุษย์คนใดจะมีสิทธิทำอะไรตามที่ตนชอบหรือตนพอใจ ข้าพเจ้าไม่มีสิทธิ์ที่จะกินอาหารตามที่ชอบรสเพียงอย่างเดียว นี่มันเป็นวิธีของสัตว์เดรัจฉาน ข้าพเจ้ากินอาหารเพื่อดำรงชีวิตอยู่ การทำอะไรเพื่อความบันเทิงแก่ตนเอง หรือหาประโยชน์ใส่ตัวเองเป็นการผิด “จงแสวงหาแผ่นดินของพระเจ้าและความชอบธรรมของพระองค์ก่อน” (มัทธิว 6:33) เราไม่มีสิทธิ์ที่จะหาประโยชน์ใส่ตัวเองเลย จงแสวงหาพระเจ้าแล้วพระองค์จะแสวงหาความดีให้แก่ท่าน จงเอาใจใส่ต่อสิ่งของ ๆ พระเจ้า เพราะพระองค์เอาใจใส่ท่านอยู่แล้ว “อย่าให้ต่างคนต่างคิด แต่การทำงานของตนฝ่ายเดียว แต่ให้คิดถึงการทำงานของคนอื่น ๆ ด้วย” (ฟิลิปปี 2:4-8)

ความภูมิใจ ทะนงตน ถือหยิ่งในผลสำเร็จของงานที่ทำมาแล้วย่อมปรากฏ เพราะโดยมากเมื่อมีชัยชนะในกิจการอะไร มักจะชมตนเองว่าเก่งแล้วความคิดเช่นนี้จะลึกลับเหลวไปได้ง่าย ๆ คนโดยมากไปสนใจกับสิ่งที่คนอื่นคิดและพูดยิ่งกว่าที่ตนจะรู้ว่าตัวเองเป็นอย่างไร

ในการทำงานของพระเจ้าไม่มีอะไรที่เราจะระวังยิ่งไปกว่าเรื่องความดีเด่นของตัวเอง ท่านโยนาห์เสียในเรื่องนี้ คุณตัวอย่างพวกทูตสวรรค์เอาปีกปิดหน้า เอาปีกปิดเท้า เพราะไม่ต้องการให้ใคร ๆ แม้แต่ตัวเองเห็นความสวยงามที่หน้า หรือการงานที่เท้า ใช้เพียงสองปีกเท่านั้นสำหรับให้บินได้ ระวังตัวท่านเองจะทำให้คนอื่นหลงผิดไป การใช้คำพูดว่า “พระเจ้าอวยพรท่าน” ช่วยสนับสนุนให้เขาทำงานให้ดีขึ้นไม่เป็นไรแต่อย่าไปยกยอหรือชมเชยเข้า พระเจ้ามิได้ตรัสว่าสวยงามจริง ไพเราะจริง งามจริง วิเศษจริง เพราะวิธีนี้เป็นการยกเอา เกียรติยศที่ควรจะถวายแก่พระคริสต์ไปให้มนุษย์ ข้าพเจ้าต้องการพระวิญญาณบริสุทธิ์ประทานฤทธิ์เดชให้ข้าพเจ้าสามารถทำคุณประโยชน์ให้แก่ท่าน แต่ไม่ต้องการได้รับเกียรติยศของโลกนี้เลย เพราะถ้ารับมาแล้วมันจะเป็นอันตรายแก่ข้าพเจ้าอย่างใหญ่หลวง เราไม่มีสิทธิ์ที่จะได้รับเกียรติในโลกนี้ ยิ่งไปกว่าที่จะไป นั่ง บนพระที่นั่งของพระเยซูให้ทูตสวรรค์นั้มีสการเราเลย เราต้องระวังให้มากเมื่อ พระเจ้าทรงประทานพรให้เรา สามารถทำคุณประโยชน์ให้แก่วิญญาณของผู้อื่น มีความดีเด่นหลายอย่างที่มีได้มาจากพระเจ้า แต่เป็นบ่วงแร้วของผู้หลอกลวง ขอให้พระเจ้าช่วยให้พ้นจากบ่วงแร้วนี้เถิด

ท่านอัครสาวกฟิลิป เมื่อท่านนำขันทีมาถึงพระเยซูแล้ว ก็เป็นอันหมดหน้าที่ของท่าน และมีได้รอกอรับรางวัลอะไรอีก ท่านที่รักมีเครื่องล่อลวงที่หยาบคายหลายอย่างในระหว่างชายต่อชายก็ดี หญิงต่อหญิงก็ดี ระหว่างหญิงกับชายก็ดี สิ่งเหล่านี้ดูเหมือนว่าเป็นของดีและถูกทำนองคลองธรรม แต่ท่านจำต้องขอฤทธิ์เดชพระวิญญาณบริสุทธิ์ให้ช่วยทำให้จิตใจของท่านสะอาด ข้าพเจ้ามิได้พูดถึงเรื่องกามารมณ์ เพราะไม่มีความจำเป็นอย่างไร ข้าพเจ้าพูดถึงเครื่องขั้ววนที่หยาบคายที่น่าดูและปราศจาก

มลทินยิ่งกว่านั้นซึ่งเป็นสิ่งจะทำให้เสื่อมเกียรติของพระเจ้า และเป็นอันตรายแก่ท่านยิ่งกว่านั้นเพราะมัน
เป็นสิ่งบริสุทธิ์มากขอให้พระเจ้าทรงช่วยเราทั้งหลายให้พ้นจากกิจการงานมิตรภาพและความคิดทุก
อย่างที่มีใจเป็นของพระวิญญาณบริสุทธิ์และมีใจเป็นการถวายเกียรติต่อพระเยซูด้วย

เรื่องความเชื่อมั่นในตัวเองซึ่งเป็นความรู้สึกว่ามีกำลังกายกำลังวิญญาณและกำลังสมองใน
ตัวเอง มีความชอบธรรมในตัวเอง มีกำลังอำนาจที่จะเป็นคนดีหรือทำดีด้วยตนเอง พระเจ้าทรงต้องการ
นำเราให้ละทิ้งความคิดเรื่องนี้เสีย และให้เรารู้แจ้งเห็นจริงว่าเราไม่มีอะไรดีในตัวเองเลย

เวลาไม่อำนวยการให้ข้าพเจ้าพอที่จะกล่าวถึงเรื่องรู้สึกไว้อันละเอียดอ่อนเกี่ยวกับความรู้สึกของ
ท่าน (ความรักอันเห็นแก่ตัวเอง) ก็ต้องการให้คนอื่นเขารักท่านมาก ๆ เพราะท่านชอบเช่นนั้น ความรัก
ของพระเจ้าทรงปรากฏเพื่อประทานพระพร และทำคุณประโยชน์ ท่านควรแสดงความรักมิใช่เพื่อความ
พอใจตัวท่าน แต่เพื่อเป็นคุณประโยชน์ต่อผู้อื่น ท่านเปาโลกล่าวว่า “ข้าพเจ้ามีความยินดีที่จะสละแรง
หมด เพื่อท่านทั้งหลาย เมื่อข้าพเจ้ารักท่านมากถึงเพียงนี้ ท่านจะกลับรักข้าพเจ้าน้อยลงหรือ” (2 โครินธ์
12:15) ท่านมิได้พูดว่าข้าพเจ้าจะช่วยเหลือท่านตราบใดที่ท่านรักข้าพเจ้า เปล่าเลยข้าพเจ้าเต็มใจสละทุก
สิ่งทุกอย่างถึงโลหิตหยดสุดท้ายเพื่อเป็นคุณประโยชน์แก่ท่านแม้ท่านจะไม่พอใจข้าพเจ้าแต่คนเดียว
นั่นเป็นเรื่องที่ท่านควรเอาใจใส่ คนทั้งหลายทำให้ท่านเจ็บใจและแค้นใจดีแล้ว แม้เขาจะไม่ชอบท่าน
มากสักเท่าใด ท่านก็ต้องเสียสละเพื่อเขาให้มากยิ่งขึ้นเท่านั้น

เวลาไม่พอที่จะพูดถึงเรื่องความอยากของตนเอง ความโลภเห็นแก่ตัวเองครอบครองเพื่อตนเอง
ถือว่าทรัพย์สินเป็นของตนเอง ถือว่าบุตรหลานเป็นของส่วนตัว การที่เราไปถือว่าสิ่งเหล่านั้นเป็นของ
ตนเอง จึงเป็นเหตุให้เรามีการระหนกทุกซักร้อนกระวนกระวาย

การที่ความเสียใจเพื่อตนเอง ข้าพเจ้าเห็นว่าไม่มีอะไรที่เป็นการเห็นแก่ตัวเองมากไปเท่าร้องไห้
เพื่อความทุกข์ของตน เมื่อพระเจ้าทรงทอดพระเนตรเห็นชาติอิสราเอลร้องไห้พระองค์พิโรธตรัสว่า
“พวกเจ้าทำให้แทนูชาของเรามีมลทิน ด้วยน้ำตาของพวกเจ้า” พวกเจ้าร้องไห้เพราะไม่มีอาหารดี ๆ
กิน พวกเจ้าร้องไห้เพราะเจ้ารักสิ่งอื่นยิ่งกว่าพระคริสต์ เจ้าร้องไห้เพราะเจ้าไม่พอใจ และไม่ได้อะไร
ตามใจเจ้าท่านนั่นเอง

การเสียสละและการปฏิเสธตนเองของเรา อาจเป็นการเห็นแก่ตัวก็ได้ แม้การชำระตัวให้
บริสุทธิ์ก็อาจเป็นการเห็นแก่ตัว เพื่อนผู้ชอบพูดถากถางข้าพเจ้าผู้หนึ่งเมื่อได้ยินคนพูดอ้างว่าไม่มี
ความผิดบาปพูดว่า “พุทโธเอ๊ยแม่คนนั้นทำบาปมากมายทีเดียว เพราะหล่อนพูดเท็จแท้ ๆ” คนหนึ่งคน
ใดอาจลุกขึ้นและอธิษฐานก็ได้และนั่งลงแล้วพูดว่า แหมคำอธิษฐานไพเราะจับใจจริงนะ คนเห็นแก่
ตัวเองเทศนาได้เก่งนำวิญญาณก็เก่ง กลับบ้านยกย่องตนเองแล้วพูดด้วยความคิดตนเอง หรือบางทีก็ให้ผี
พญามารพูดออกมาทางปากของตัวเองว่า “ท่านทำได้ดีมากท่านเป็นคนที่มีประโยชน์จริง ๆ นะ” คน

หนึ่งคนใดอาจจะยอมตายเพื่ออุดมคติของตนเองก็ได้ และอวดคิดว่าตนเป็นคนอดทน แน่แน่นอนคนเรา อาจมีความเห็นแก่ตัวทางฝ่ายวิญญาณได้ เช่นเดียวกับความเห็นแก่ตัวทางฝ่ายเนื้อหนัง

เราจะกำจัดความเห็นแก่ตัวได้อย่างไร? ก่อนอื่นเราจะต้องดูให้ลึกซึ่งถึงสภาพความจริงว่าอะไร เป็นอะไร ต้องพิจารณาให้ถ่องแท้ว่าความเห็นแก่ตัวนี้ก็คือตัวบาปของเรานั้นเอง เราจะต้องกำจัดมัน ออกไปเพราะว่ามันคอยหลอกลวงเราอยู่เสมอ บางทีท่านก็โทษคนอื่นว่าเขามีความเห็นแก่ตัว แทนที่จะ ตำนานิตัวเอง พระเจ้าทรงต้องการให้ท่านรู้สึกตัวว่ามีมลทินในเรื่องนี้ จงประหารมันเสียก่อน มิฉะนั้น มันจะประหารท่าน ถ้าท่านขึ้นเก็บมันไว้ก็เท่ากับท่านเลี้ยงงูพิษมันจะกัดตัวท่านเองให้ตาย

ขอพระเจ้าทรงโปรด ช่วยแสดงให้ข้าพเจ้ามองเห็นสิ่งอะไรที่ไม่พอพระทัยของพระองค์ในตัว ข้าพเจ้าทั้งหลาย อย่าให้เราไว้แต่ปากว่าเชื่อโดยปราศจากความประพฤติ เมื่อเราประหารตัวเราเอง (ความเห็นแก่ตัว) แล้วรีบรับเอาพระเยซูคริสต์ และพระวิญญาณบริสุทธิ์ให้เป็นผู้ทำหน้าที่ต่อผู้ เราอย่า ต่อสู้มันเอง

ต่อไปเมื่อมีการทดลองเกิดขึ้น พระเจ้าจะนำท่านไปเผชิญต่อการทดลองนั้น แต่จงมั่นคงอยู่อย่า สะทกสะท้าน การทดลองมันจะมาในทางเดียวกับที่ท่านมีชัยแล้วนั้นแหละ เมื่อเกิดการต่อสู้กับมันเข้า จงสู้ตัวเองเสีย อย่าต่อสู้ด้วยกำลังตนเอง แต่ต้องพูดว่าขอพระเจ้าทรงโปรดรักษาข้าพเจ้า บางทีมีคนจะ ยั่วเย้าท่านให้โกรธ บางทีก็จะสรรเสริญท่าน ท่านก็ควรพูดกับคนเหล่านั้นว่า เจอเหตุพระเจ้าจะทำให้ ท่านเห็นเองว่าข้าพเจ้าจะพอใจในคำยกย่องของท่านหรือไม่ พระวิญญาณบริสุทธิ์สามารถที่จะเอาทุกสิ่ง ที่เรากล้าที่จะถวาย และประทานทุกสิ่งที่เรากล้าที่จะรับเอา “พระองค์สามารถที่จะรักษาท่านมิให้ล้มลง และทำให้ท่านปราศจากมลทิน” เป็นการแลกเปลี่ยนที่ประเสริฐยิ่ง แลกกางเขนไปก่อน วันหนึ่งเราจะ ได้สวมมงกุฎและนั่งบนพระที่นั่ง แล้วเราจะเหมือนพระองค์ และได้ทุกสิ่งที่เป็นของพระองค์

บทที่ 2 เป็นขึ้นจากความตายมิใช่เป็นการยกฐานะให้ดีขึ้น

การเป็นขึ้นจากตายกับการยกฐานะให้ดีขึ้นแตกต่างกันมาก ทุกคนอาจยกฐานะของตนให้สูงขึ้นได้แต่เมื่อคนเป็นขึ้นจากตายเป็นการมาจากสิ่งซึ่งไม่มีตัวตนมาสู่การเป็นตัวตน คือเอามาจากการตายมาสู่การมีชีวิต เป็นการเปลี่ยนแปลงที่ไม่มีขอบเขตจำกัดคนคริสเตียนที่แท้จริง มิใช่คนเลื่อนฐานะให้ดีขึ้นแต่เป็นคนเป็นขึ้นมาจากตาย เป็นการแตกต่างกับการสอนศาสนาธรรมดาและศีลธรรมของมนุษย์ ซึ่งสอนให้คนทำดี และยกฐานะให้สูงขึ้น หลักคำสอนของพระกิตติคุณมิได้สอนให้มนุษย์เราทำดียิ่งขึ้น แต่สอนให้เรา เห็นว่าไม่มีอะไรที่ดีในตัวเองแม้แต่น้อยแต่พระกิตติคุณให้เราเป็นขึ้นมาจากหลุมฝังศพและดำรงชีวิตต่อไป ด้วยฤทธิ์เดช และกำลังที่มาจากเบื้องบนอย่างเดียวกันนั้น

ชีวิตคริสเตียนมิใช่เป็นชีวิตที่ปรับปรุงตัวเองให้ดีขึ้น แต่เป็นการชุบตัวใหม่ด้วยฤทธิ์เดชของพระเจ้าก่อนที่จะมีการเกิดใหม่ (คือการเป็นขึ้นมาจากความตาย) ต้องมีการตายเสียก่อน การเข้าส่วนในสภาพแห่งความตายนี้ของพระคริสต์เป็นความจริงแค่ไหนก็จะมีชีวิตเป็นขึ้นมาใหม่และมีฤทธิ์เดชใหม่แค่นั้น ขออย่าให้เรา มีความกลัวที่จะตาย ตายต่อสิ่งที่เราจะละทิ้งและสลัดมันออกไปให้พ้นตัวเรา ตายต่อตัวของเราเอง คือมิใช่เป็นตัวตนของเราอีกต่อไป เราไม่สูญอะไรไปเลย เมื่อเราจะตายต่อความเห็นแก่ตัวไปและจะว่าเราเข้าไป ในที่ใดมิได้จนกว่าเราจะออกมาแล้ว “ถ้าเราตายอยู่กับพระคริสต์แล้วเชื่อว่าเราจะเป็นอย่างกับพระองค์ด้วย” (โรม 6:8)

ข้อความในหนังสือโคโลสี 3:1 ถือว่าเราทั้งหลายตายและกลับเป็นขึ้นมาแล้ว เราจึงควรประพฤติให้สมกับข้อความที่กล่าวไว้ ท่านเปาโลมิได้สอนให้ชาวโคโลสีตายกับพระคริสต์และเป็นขึ้นมาใหม่กับพระองค์ แต่ให้ถือเสมือนว่าได้ตายและเป็นขึ้นมาใหม่แล้ว และให้ประพฤติตามคำสอนนั้น ดังที่กล่าวไว้ในข้อ 3 ว่า “เพราะว่าท่านทั้งหลายได้ตายแล้วและชีวิตของท่านซ่อนไว้กับพระคริสต์ในพระเจ้า”

ในหนังสือโยบบทที่ 6 ข้อความเรื่องนี้กล่าวไว้โดยพิสดารว่า “เราทั้งหลายที่ได้รับบัพติศมานั้น เข้าส่วนในพระเยซูคริสต์ ได้รับบัพติศมานั้นเข้าส่วนในความตายของพระองค์ เหตุฉะนั้นเราทั้งหลายก็ถูกฝังไว้กับพระองค์แล้วโดยบัพติศมาเข้าส่วนในความตายนั้น เมื่อพระคริสต์ได้ทรงเป็นขึ้นมาจากความตายโดยเดชพระรัศมีของพระบิดาเข้าอย่างไร เราทั้งหลายจะได้ประพฤติตามชีวิตใหม่อย่างนั้น” (โรม 6:3-4) ในที่สุดท่านเปาโลได้ย้ำข้อความให้เห็นชัดขึ้นอีก กล่าวไว้ว่า “เราทั้งหลายรู้แล้วว่าพระคริสต์ที่ทรงเป็นขึ้นมาจากความตายนั้นแล้วจะหาตายอีกไม่ ความตายก็หาครอบงำพระองค์ต่อไปไม่ ด้วยว่าซึ่งพระองค์ได้ทรงตายนั้นพระองค์ได้ทรงตายเพราะความบาปหนเดียว แต่ซึ่งพระองค์ทรงชีวิตอยู่นั้นพระองค์ทรงชีวิตอยู่เพื่อพระเจ้า (โรม 6:9-10) ฉะนั้นท่านเปาโลจึงดักเตือนเรา “จงถือว่าท่านได้ตายแก่

ความบาป แต่ยังมีชีวิตอยู่เพื่อพระเยซูคริสต์และจงถวายตัวของท่าน แก่พระเจ้าเหมือนหนึ่งคนที่ขึ้นมา จากความตายแล้ว และจงให้อวัยวะเป็นเครื่องใช้ในการชอบธรรม ถวายโดยพระเจ้า” (โรม 6:11-13)

คำสอนในปัจจุบันนี้ส่วนมากจะเตือนให้เราถวายตัวต่อพระเจ้า เพื่อตรึงและตายเดี๋ยวนี้หรืออะไรทำนองนั้น แต่ท่านเปาโลหาได้สอนเช่นนั้นไม่ ตรงกันข้ามท่านสอนว่า ให้เราถวายตัวต่อพระเจ้า คุจประหนึ่งเหมือนคนตายแล้ว เป็นขึ้นมาจากตายแล้วโดยถือว่าเราผ่านไม้กางเขนมาแล้ว และโดยเหตุนี้เองจงถวายตัวต่อพระเจ้าเป็นผู้รับใช้ในการงานและเพื่อเกียรติของพระองค์

ท่านเคยเห็นนกขนาดใหญ่ที่ได้บินขึ้นไปสูงมากแล้วมันก็ กางปีกลอยเหินลมโดยไม่กระพือปีก อีกต่อไปเลยบ้างไหม? มันทรงตัวอยู่กลางหาวลอยตัวสูงอยู่นือพื้นโลก มันไม่ต้องพยายามบินให้สูงต่อไปอีกมันลอยตัวเล่นอยู่ในอากาศสูง ไม่ต้องกระพือปีกเลยผิดแผกแตกต่างกับนกกระจอก กระพือปีกพยายามบินให้สูง บินไปไม่ได้ทำอะไรเดี๋ยวก็กต้องลงมายังพื้นดินอีก นกกระจอกแสดงให้เห็นว่า ต้องพยายามบินอยู่เรื่อย ส่วนนกใหญ่นั้นไม่ต้องบินลอยอยู่เลย ๆ

บางทีท่านอาจมีปัญหาลถามว่า ข้าพเจ้าจะถือตนเองว่าตาย แล้วอย่างไร เมื่อยังมีพยานหลักฐาน มองเห็นว่า ข้าพเจ้ายังมีชีวิตอยู่แท้ ๆ และจะถือว่าเป็นขึ้นมีชีวิตใหม่แล้วอย่างไร ในขณะที่ดูเหมือนว่า หลายสิ่งดิ่งข้าพเจ้าลงมาสู่ชีวิตเบื้องล่างตามเดิม นั้นเป็นเพราะท่านถือไม่สำเร็จและไป พึ่งอาศัยอยู่กับ สิ่งที่จะคอยดิ่งลงต่ำ ท่านยังไปถือชีวิตเก่าอยู่ว่ามันยังมีตัวตนอยู่จริง มันจึงทำให้ท่านไม่สามารถชนะมัน ได้ ตรงนี้แหละเป็นหลักคำสอนของพระกิตติคุณ คือว่าเรารับเอาคำสอนตามขนาดแห่งความเชื่อถือของเรา ไม้กายสิทธิ์ของความเชื่ออาจปราบผีในหัวใจของท่านได้และความสงสัยลังเลใจ อาจปลุกให้ผีนั้น ลุกขึ้นจากหลุมฝังศพมาหลอกลวงท่านเรื่อยไปตราบเท่าที่ท่านยังมีปัญหานี้อยู่ ทางเดียวเท่านั้นที่ท่านจะ ตายได้ก็คือถวายตัวของท่านให้พระคริสต์ และถือว่าตัวของท่านตายไปแล้วกับพระองค์

มันเป็นเรื่องที่น่ากลัวอยู่บ้างที่ว่าเรื่องผีปีศาจนี้มีอำนาจที่จะให้วิญญาณของผู้ที่ตายแล้ว แล้ว กลับคืนมาเป็นคนมีชีวิตเป็นเลือดเป็นเนื้อได้อีก บางทีบิดาที่ตายไปแล้วที่จะกลับมาปรากฏแก่ลูกสาว ของเขา และพูดกับลูกสาวด้วยเสียงที่เคยพูด และเล่าเรื่องต่าง ๆ ที่ไม่มีใครจะบอกให้ฟังได้นอกจากบิดา คนที่อยากเชื่อเท่านั้นที่เชื่อว่า เป็นบิดาคนที่ตายถูกฝังไปแล้วมาปรากฏตัวอยู่ แต่ไม่จริงเป็นเรื่องพูดเท็จ บิดานั้นได้ตายไปแล้วอยู่ในหลุม ร่างกายกำลังเปื่อยเน่าอยู่ในดิน วิญญาณของเขาก็ไปที่อื่นแล้ว แม้จะดู ประหนึ่งว่า เขายังมีชีวิตอยู่ หมายความว่าอย่างไรกัน มันเป็นอุบายของซาตาน ซาตานมันปลอมตัวเป็น บิดา มันมีฤทธิ์ที่จะทำเป็นเหมือนคนที่ตายไป มาพูดให้เหมือนกับตัวจริง มันเป็นเรื่องลึกลับและเป็น เป็นจริงในปัจจุบันไม่มีคนฉลาดหรือคนมีความรู้ที่จะไปโต้เถียง ขออธิบายว่าเป็นอย่างนี้ มันเป็นอุบาย ของซาตานทำขึ้นเพื่อลวงท่าน จะแก้ไขอย่างไรดีละ อย่าไปเอาใจใส่มัน ถือว่ามันตายไปแล้ว ชี้น้ำมัน ที่เดียวว่ามันไม่ใช่บิดาของท่าน เป็นบริวารผู้หนึ่งของมาร แล้วมันก็หายไป มีสิ่งหนึ่งที่มารมันทนไม่ได้

สิ่งนั้นก็คือ ทำเป็นไม่รู้และประณามมันเสีย มันมารบกวนเมื่อไปนิยมนมัน แต่มันหนีเมื่อไปแยะต่อมัน ดังนั้นถ้าท่านไม่เอาใจใส่ในเรื่องผีปีศาจ ท่านก็จะเห็นว่ามันจะสูญหายไปเอง ทั้งนี้ต้องแล้วแต่จิตใจของท่านยอมมันหรือไม่

ต่อไปนี้เป็นกรอธบายหลักคำสอนที่ดี ของพระกิตติคุณข้อหนึ่ง ท่านถวายตัวของท่านให้ตายไปเสียดกับพระคริสต์ ลืมชีวิตเก่าทั้งหมด แต่จะไปดำเนินชีวิตเหมือนกับคนเกิดมาจากสวรรค์ มีชีวิตอยู่โดยพระองค์ท่านนั้น ต่อมาอีกสักหน่อยอุปนิสัยเก่าก็ปรากฏขึ้น ความคิดเก่า ๆ ความตั้งใจชั่วก็จะเบ่งตัวเองร้องเอะอะโวยวายว่า “กูยังไม่ตายโวย” ถ้าท่านไปเอาใจใส่มัน กลัวมัน ตามใจมัน ก็เท่ากับท่านไปทำให้มันเกิดขึ้นมาอีก แล้วมันก็จะม้อ่านาญและหลุดท่านกลับไปสู่ฐานะเดิมอีก แต่ถ้าท่านปฏิเสธมันเสีย และพูดกับมันว่า “อ้ายชาตานมดเท็จ ข้าฯ ตายต่อความบาปแล้ว สิ่งเหล่านี้มิใช่ของข้าฯ มันเป็นของผีพญามาร ข้าฯ ขอบปฏิเสธและไม่ยอมเกี่ยวข้องกับต่อไป” พระเจ้าก็จะแยกท่านออก และทำลายมันเสีย ท่านก็จะเห็นว่ามันไม่ใช่อะไรของท่าน เป็นแต่เพียงการทดลองที่พญามารลองโยนลงมาให้ท่าน และทำให้เห็นว่ามันเป็นส่วนของท่านเท่านั้น

ที่กล่าวมานี้เป็นวิธีแก้ต่อการทดลองต่าง ๆ และความบาป เป็นความจริงที่ว่า เมื่อใครถือว่าตนเองเป็นคนชั่วร้าย เขาก็จะกลายเป็นคนชั่วร้าย ตัวอย่างเช่น เด็กหญิงบริสุทธิ์ผู้หนึ่งถูกประณามว่าเป็นคนหมดคุณความดี และหมดความบริสุทธิ์แล้ว เด็กนั้นก็จะมีจิตใจเป็นคนบริสุทธิ์สืบไป แล้วเด็กนั้นก็ตกลงไปในความเช่นเดียวกัน สมมุติว่าบุตรของพระเจ้ามีความสงสัยในเรื่องความรอดและไม่เชื่อพระเจ้าต่อไป เขาก็จะไม่มีจิตใจเป็นคนบริสุทธิ์ต่อไปแล้วก็จะตกไปในความบาป ไม่เชื่อฟัง หมดหวัง

มีเรื่องประหลาดที่ประพันธ์ขึ้น โดยนักเขียนที่ฉลาดผู้หนึ่งในภาคภาษาไทย มีผู้ให้ชื่อเรื่องว่า “บุคคลสองสภาพ” เขียนถึงเรื่องชายคนหนึ่งมีนิสัยสองอย่างสลับกันไป เมื่อใดชายคนนี้เชื่อว่าตนเองเป็นผู้ดี เขาก็จะเป็นผู้ดีจริง ๆ ประพฤติกิจยามารยาทอย่างผู้ดีได้ตลอดไป แต่ถ้าขณะใดอดมกคืออย่างอื่นเข้าครอบครอง (ครอบงำ) เขาก็กลายเป็นคนชั่วร้ายเลวทรามลง “ใจคิดอย่างไรก็เป็นอย่างนั้น”

(สุภายิต 23:7) การถือเอาว่าเป็นอย่างไรจะเป็นผลสะท้อนเอาความคิดนั้นเป็นความจริงขึ้นในตัวเรา เพราะฉะนั้นพระเจ้าจึงได้ทรงใช้หลักความเชื่อนี้เป็นตัวจักรอันสำคัญในความชอบธรรมและความบริสุทธิ์ของบุคคล เป็นอำนาจสูงและสุขุม ที่จะนำคนให้ออกจากความเห็นแก่ตัวเอง และพาตัวเองเข้าไปสู่ชีวิตอันแท้จริงของพระเจ้าท่านที่รัก ท่านจะยอมให้พระเจ้าทรงสอนให้ท่านรู้ว่าท่านได้เป็นขึ้นมาแล้วกับพระคริสต์ เท่ากันกับท่านเชื่อท่านจะต้องเป็นขึ้นมากับพระคริสต์หรือ คือให้เราเห็นว่าเราเป็นขึ้นมาจากความตายกับพระคริสต์ ขึ้นมาจากหลุมฝังศพอันไม่มีสาระของเรา และให้พระองค์พาขึ้นไปนั่งอยู่ในสวรรค์สถาน โดยพระบิดาทรงรู้จักเราและทรงยอมให้เราเป็นเหมือนพระเยซู

ความรู้สึกนึกคิด มักจะชักจูงความมุ่งหมายของเรา คนทั่วไปดำเนินชีวิตตามฐานะของตน เด็กที่เกิดในตระกูลขุนนางก็ประพฤติตนตามความรู้สึกว่าตนเป็นผู้สืบเชื้อสายขุนนาง และผู้ที่มียศถาบรรดาศักดิ์ก็รู้สึกว่าตนมีฐานะสูง ประพฤติตามฐานะสูง ผู้ที่เป็นบุตรพระเจ้าก็ต้องถือว่าเป็นชาวแผ่นดินสวรรค์ ข้อความต่อไปนี้จะพูดถึงการปฏิบัติ การดำเนินชีวิตในฐานะที่เราได้ เป็นขึ้นมากับพระคริสต์ ฉะนั้นเราจะต้องประพฤติให้เหมาะสม

เราสลัดตัวเก่าของเราออกไปแล้ว บัดนี้เราได้สวมคนใหม่ เรามีได้เป็นคนยากไร้คนอนาถาต่อไปแล้ว แต่ได้กลายเป็นเชื้อพระวงศ์ของกษัตริย์ เราปลดเปลื้องเครื่องแต่งกายของคนขอทานออก และได้สวมฉลองพระองค์ของพระบรมวงศานุวงศ์ เรากลายเป็นคนใหม่ไปแล้ว ฉะนั้นเราจึงควรประกอบไปด้วยความกรุณา ใจถ่อม สุภาพ อ่อนโยน อดกลิ่นไวนาน และที่สำคัญก็คือความรักซึ่งเป็นเหมือนเข็มขัดอันสมบูรณ์ที่จะผูกมัดเครื่องแต่งกายอื่น ๆ ให้มันคงอยู่ เครื่องแต่งกายที่ดีที่สุดก็คือ องค์กรพระคริสต์เราต้องสวมองค์พระคริสต์ ชีวิตที่เป็นขึ้นมาใหม่นี้จะต้องเป็นชีวิตที่ใช้การได้จริง ๆ ท่านเปาโลได้สอนถึงเรื่องนี้ในการสัมพันธ์อย่างใกล้ชิดในชีวิตของครอบครัว ฐานะระหว่างนายจ้างกับลูกจ้าง และบรรดาพันธะกรณีทั้งปวงในชีวิตของคนเรา ชีวิตนี้จะบังเกิดผลในความประพฤติ และความมุ่งหมาย และจะนำไปสู่การดำเนินชีวิตตามที่พระองค์ทรงเรียก

ขอให้เราพิจารณาถึงเรื่องอำนาจอันใช้การได้ที่มีอยู่ในความจริงที่เราได้เป็นขึ้นมากับพระคริสต์ ในประการแรกมันมีอำนาจที่จะยืนยันความหวัง และให้ประกันแก่เราในความรอด เพราะการคืนพระชนม์ของพระคริสต์เป็นงานอันสำเร็จและรับรองให้เราทั้งหลายทราบว่า ค่าไถ่ของเราได้ชำระแล้ว และการเป็นไมตรีได้สำเร็จลงแล้ว เมื่อพระคริสต์ทรงออกมาจากหลุมฝังศพด้วยความมีชัย เป็นการแสดงให้เห็นประจักษ์ว่า พระประสงค์ที่พระองค์ทรงเข้าไปในอุโมงค์นั้นสำเร็จ งานของพระองค์ได้ทรงทำสำเร็จเป็นที่พอใจแล้ว และพระบิดาก็ทรงพอพระทัยในงานไถ่โทษของพระเยซูแล้ว ฉะนั้นความเชื่อจึงตั้งมั่นคงอยู่ที่การเป็นขึ้นมาจากตายเป็นรากฐานอันถาวรตลอดไป ดังพระคัมภีร์กล่าวว่า “ใครเล่าจะเป็นผู้ปรับโทษอีก ก็คือพระเยซูคริสต์ที่สิ้นพระชนม์ แล้วนั้นแหละ และยิ่งกว่านั้นอีกได้ทรงคืนพระชนม์” (โรม 8:34)

การคืนพระชนม์ของพระคริสต์เป็นอำนาจที่ชำระเราให้บริสุทธิ์ อำนาจนี้สามารถให้เราเห็นว่าชีวิตเก่าตัวเราเอง ได้ถูกประหารไปแล้ว ดังนั้นเรามีใจเป็นคนเดิมต่อไปในสายพระเนตรของพระเจ้า ไม่ใช่เป็นชีวิตของเราเอง และทำให้เราสามารถปฏิเสธตัวเราเองไม่ยอมกลัว หรือเชื่อฟังนิสัยสันดานอันเลวทรามแต่เดิมของเราอีกต่อไป ความจริงองค์พระคริสต์ผู้เป็นขึ้นมาสถิตอยู่ในตัวเรา และทรงเป็นอำนาจในชีวิตใหม่และทำให้เราเชื่อพระองค์อย่างมีชัย มิใช่ความรู้ในเรื่องการเป็นขึ้นมาชีวิตใหม่ แต่เป็นความสัมพันธ์กับพระองค์ ผู้เป็นขึ้นมาใหม่ นั้นต่างหากที่ทำให้เรามีอำนาจและมีชัยชนะ เราได้เรียน

ความหมายของคำพูดที่ขัดกัน คำพูดอันประหลาดที่ว่า “ข้าพเจ้าถูกตรึงไว้กับพระคริสต์แล้ว และไม่ใช่ว่าข้าพเจ้าเองที่ยังมีชีวิตเป็นอยู่ แต่พระคริสต์นั้นต่างหากทรงมีชีวิตเป็นอยู่ในข้าพเจ้า” (กาลาเทีย 2:20) ชีวิตของพระคริสต์ผู้ที่ทรงเป็นขึ้นมาใหม่ประทับอยู่ในใจของผู้เชื่อและฟังคำ เป็นการชำระอันแท้จริงและถาวร

อนึ่งยังมีอำนาจการรักษาโรคอยู่ในการเป็นขึ้นมาของพระองค์ พระองค์เสด็จออกมาจากอุโมงค์ เป็นพระคริสต์ที่มีพระกายของพระองค์ เป็นศิระของร่างกายของเรา เป็นรากฐานแห่งกำลังกาย เช่นเดียวกับชีวิตฝ่ายวิญญาณของเราทั้งหลาย ถ้าเรารับเอาและวางใจในพระองค์ พระองค์ก็จะทำประโยชน์ฝ่ายร่างกายเท่ากับฝ่ายจิตวิญญาณของเรา และเราจะเห็นว่ามิฤทธิ์เดชใหญ่และมหัศจรรย์ในเลือดและเนื้อแห่งร่างกาย และอำนาจแห่งการเป็นขึ้นมาในภายหน้าจะปรากฏในชีวิตปัจจุบัน

การคืนพระชนม์ของพระคริสต์ มีอำนาจที่จะทำให้เรามีความเชื่อมั่น และหนุนใจให้เราได้รับคำตอบจากการอธิษฐานของเรา และทุกขอสิ่งที่เหลือวิสัยจากพระเจ้า มีอะไรหรือที่ยากและเป็นไปไม่ได้ยิ่งกว่าการเป็นขึ้นจากตายของพระองค์ พระเจ้าทรงพยายามที่จะพร่ำสอนถึงความยิ่งใหญ่ที่จะประทานแก่เรา “ครั้นเมื่อพระเจ้าทรงบันดาลให้พระองค์เป็นขึ้นมาจากความตาย และให้สถิตเบื้องขวาของพระหัตถ์ของพระองค์ในสวรรค์สถาน” (เอเฟซัส 1:20) นี่เป็นโครงการที่พระเจ้ามีพระประสงค์จะกระทำในนามของพระเยซูในสมัยพระคุณ การคืนพระชนม์ของพระคริสต์เป็นคำมั่นสัญญาที่เราจะยึดถือเอาได้ ถ้าหากเราเชื่อจริง ๆ ในฤทธิ์เดชของการเป็นขึ้นมาใหม่เราจะได้อะไร ๆ มากกว่าที่เราเคยได้รับมาแล้ว

การคืนพระชนม์ของพระเยซูคริสต์เป็นอำนาจสำหรับจะทำงานอันจริงจัง ความจริงในเรื่องการคืนพระชนม์ของพระคริสต์นี้ พระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ใช้เป็นอำนาจของพระเจ้าในการประทานความรอดแก่มนุษย์ เป็นหัวใจของคำสอนในหน้าที่ของท่านอัครสาวก ซึ่งเทศนาเรื่องพระคริสต์ และการคืนพระชนม์เสมอ เรื่องการคืนพระชนม์ทำให้ชีวิตและการงานของคริสเตียนรุ่งโรจน์และนำเอาใจใส่อย่างประหลาดคริสเตียนหลายคนดูท่าทางหงอยเหงา ดูประหนึ่งว่าจะไปสู่งานศพตัวเอง มีเรื่องหนึ่งเล่าว่ามีเด็กหญิงเล็ก ๆ คนหนึ่งเมื่อเห็นคนหน้าตาโศกเศร้าก็ถามมารดาของตนว่า “คุณแม่คะคนเหล่านั้นเป็นคริสเตียนไม่ใช่หรือ? มารดาก็ถามถึงเหตุผลว่าทำไมลูกจึงรู้ว่าคนเหล่านั้นเป็นคริสเตียน” ลูกจึงตอบว่า “หน้าตาคนเหล่านั้นเป็นทุกข์อยู่เสมอ” ลักษณะหน้าโศกเศร้ามิใช่เป็นแบบของคริสเตียนที่แท้ มิใช่เป็นแบบของวันพระคริสต์คืนพระชนม์ และแน่นอนมิใช่แบบสูงอย่างใด ความเชื่อในพระคริสต์ควรจะขึ้นบานเหมือนดอกไม้ที่บ้านในฤดูใบไม้ผลิเหมือนกับเพลงไพเราะของนก และเหมือนกับธรรมชาติที่ผลิตดอกออกผลใหม่ ๆ พระเยซูทรงพบกับบรรดาหญิงในเช้าวันคืนพระชนม์ด้วยคำปราศรัยว่า “จงจำเริญ

เกิด” ดังนั้นแหละพระองค์พร้อมที่จะทรงพบกับพวกเราทุกคนในวันใหม่ปีใหม่ของชีวิตคริสเตียนและจะทรงสั่งให้เราดำเนินชีวิตต่อไปด้วยถือเอาความไว้วางใจในพระเจ้าเป็นกำลังของเราต่อไป

ความไว้วางใจในพระเจ้านี้ จะต้องเป็นผลเกิดขึ้นจากการเป็นขึ้นจากความตายของพระเยซู และดำรงอยู่ตลอดไปจนถึงชีวิตหน้าคือในสวรรค์กับพระคริสต์ นี่เป็นคำสั่งสอนที่โลกซึ่งทุกข์โศกและเต็มไปด้วยความพิศบาปต้องการอย่างยิ่ง โลกนี้ต้องการคำตรัสของพระเยซูที่ชื่นใจ “จงจำเริญเกิด” ยิ่งพระคริสต์มาสถิตประทับภายในชีวิตที่เป็นขึ้นมาใหม่ของคริสเตียนมากเท่าไร ก็ยิ่งจะมีฤทธิ์เดชอำนาจที่จะดึงดูดชำระให้บริสุทธิ์ และช่วยชาวโลกให้รอดมากขึ้นเท่านั้น

การคืนพระชนม์ของพระคริสต์จะสามารถให้เราเผชิญต่อความยากลำบากในชีวิต และอดทนต่อการทดลองอันขมขื่นที่สุดได้ ข้อความในหนังสือฟิลิปปีบทที่ 3 ข้อ 10 สอนเราว่าอำนาจแห่งการคืนพระชนม์ของพระองค์ จะนำเราเข้าสนิทสนมกับความทุกข์ทรมานของพระองค์ และให้เข้ามีส่วนสอดคล้องกับความมรณาของพระองค์ เราเข้าสู่ชีวิตแห่งการเป็นขึ้นมาใหม่ก็เพื่อเราจะได้เข้มแข็งพอที่จะทนความทุกข์ยากกับพระองค์และเพื่อพระองค์

ตอนนี้อย่าให้บังเกิดการเข้าใจผิด มิใช่ที่เราจะต้องทนทุกข์เพราะความเจ็บป่วย หรือคืนรนในฝ่ายจิตวิญญาณเพื่อตนเอง ทุกข์เหล่านี้ควรจะเป็นในตอนแรกแห่งชีวิตคริสเตียนของเราเท่านั้น พระเยซูไม่มีการต่อสู้ในเรื่องการเป็นพระผู้บริสุทธิ์ และในชีวิตพระองค์ไม่มีโรคภัยไข้เจ็บรบกวนพระองค์เลย ฉะนั้นการที่เราแบกทุกข์เรามีใช้แบกทุกข์ของพระองค์แต่ทุกข์ในพระองค์นั้นเป็นทุกข์ของคนอื่นและอำนาจการคืนพระชนม์ของพระองค์ จะให้เรามีส่วนกับความทุกข์ที่พระองค์มีอยู่เพื่อคริสตจักรและเพื่อมนุษยโลกที่กำลังพินาศต่างหาก เป็นความจริงที่ทำงานที่ยากลำบากยิ่งและงานที่ต่ำและทุกข์มากเพียงไร เราต้องการพระคุณและสง่าราศีของพระองค์ให้ช่วยคำชูมากขึ้นเพียงนั้น จากที่สูงเราต้องลงไปถึงที่ต่ำ เพราะฉะนั้นในจดหมายฝากของท่านอาจารย์เปาโลนี่ ซึ่งยกเราขึ้นไปสู่อย่างในสวรรค์สถานแล้วจะนำเรากลับไปสู่หน้าที่ธรรมดา กลับนำเราไปสู่ความสัมพันธ์ธรรมดาสามัญและการทดลองที่ร้ายแรงที่สุด ในหนังสือเอเฟซัสและโคโลสี ซึ่งกล่าวถึงยอดแห่งความเชื่อและอำนาจก็ได้กล่าวยิ่งกว่าหนังสืออื่น ๆ ถึงการทดลองธรรมดาสามัญที่มนุษย์เราต้องประสบ กล่าวถึงหน้าที่สามภิกษุ ความสำคัญแห่งความจริงใจ ความสุขุมคัมภีรภาพ ความซื่อตรง ความชอบธรรมและเรื่องเหตุธรรมดาสามัญของชีวิตมนุษย์

มีข้อความในหนังสืออิสยาห์ซึ่งได้ยกมากแล้วไว้แล้วข้างต้น มีข้อความคล้ายคลึงกับหนังสือฟิลิปปีกล่าวถึงผู้ที่ขึ้นไปสูงเหมือนนกอินทรี แล้วภายหลังเราก็เห็นผู้นี้กลับลงมาทำงานที่ต่ำ “เขาจะกางปีกขึ้นไปดูจนนกอินทรีเขาจะวิ่งขึ้นไป และไม่รู้จักอ่อนเปลี้ยเขาจะเดินและไม่รู้จักอดโรย”

(อิสยาห์ 40:3) ดูเหมือนว่าการทำให้ขึ้นสูงไปนั้นก็เพื่อให้เขา เหมาะสำหรับจะวิ่งหรือเดินได้ การทำให้มีพระคุณและเกียรติ สูงก็มุ่งหมายที่จะให้เขามีอำนาจพอที่จะลงมาทำการต่ำและยากลำบากได้ ทั้งนี้เพื่อให้สอดคล้องกับที่ท่านอาจารย์เปาโลกล่าวว่ามีสง่าราศีและเกียรติสูง ในการทุกข์ยากลำบาก “ภูมิใจ” หมายถึงความรู้สึกแห่งจิตใจสูง “ความยากลำบาก” หมายถึงการทนลำบากที่ยากที่สุด เป็นการสอนเราให้รู้ว่า เมื่อเรามาถึงที่ทุกข์ลำบากที่สุดเราจะต้องเผชิญกับมันด้วยจิตใจที่สูงที่สุด การกระทำอย่างนี้คล้ายกับว่าลงมาจากภูเขา จำแลงกายเพื่อเผชิญหน้ากับผู้ที่มีสิ่งของที่งุ่นง่านที่ต่ำ เพื่อกำจัดอำนาจของมารออกไปจากโลกที่มีความทุกข์ ที่กล่าวมาแล้วนี่คือความทุกข์ของพระคริสต์ อำนาจแห่งการคืนพระชนม์ของพระคริสต์ มุ่งหมายที่จะเตรียมตัวเราและช่วยเราให้ขึ้นไปสู่ที่สูงแห่งชีวิตอันเต็มไปด้วยสง่าราศีของพระองค์ เพื่อเราจะได้ทำชีวิตของเราให้เป็นที่อวยพรแก่ผู้อื่น และเราจะได้พบความโสมนัสยินดีในการแจกจ่ายความรัก อันบริสุทธิ์ให้ผู้อื่น ยิ่งกว่าที่เราจะอยู่เสวยความสุขสำราญในการสนิทสนมกับพระองค์อย่างเดียว

บทที่ 3 ชาอูลหรือชีวิตอย่างมนุษย์นำไปสู่ความพินาศ

เราเชื่อว่าเรื่องราวของกษัตริย์ชาอูล ในประวัติศาสตร์แห่งพระคัมภีร์เดิมสำคัญมาก และเป็นแบบเล็งถึงหลักข้อความจริงใหญ่ฝ่ายจิตบริสุทธิ์ ขอมรับกันแล้วว่าการที่ชนชาติอิสราเอลได้รอดพ้นออกมาจากประเทศอียิปต์ได้เล็งถึงการช่วยมนุษย์โลกให้รอดพ้นจากบาปเนื่องด้วยการวายพระชนม์บนไม้กางเขนและราชกิจอันสำเร็จแล้วของพระคริสต์ ไม่ต้องสงสัยละการที่ท่านโยชูวามีชัยชนะและเข้ายึดครองเอาแผ่นดินคานาอันไปได้ ก็บังถึงการเสด็จลงมาของพระวิญญาณบริสุทธิ์ และประทานพระพรให้แก่คริสตจักรสมัยอัครสาวก และบังถึงความสงบสุขอันใหญ่หลวงที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ประทานแก่คริสเตียนทุกคน

สมัยมีคัมภีร์แห่งความเลื่อมที่ปรากฏในหนังสือวินิจัย และตอนต้นแห่งหนังสือซามูเอล เป็นแบบเล็งถึงสมัยความเลื่อมแห่งคริสต์ศาสนา (ราว ค.ศ. 500-1400) และการปฏิรูปในรูปในสมัยท่านซามูเอล เป็นแบบอย่างการปฏิรูปของนิกายโปรเตสแตนต์ คือการฟื้นฟูคริสตจักรของพระคริสต์ ให้พ้นจากเป็นทาสแห่งความมืดสมัยกลาง และพ้นจากการถือไสยศาสตร์ (ราว ค.ศ. 1400-1600) เมื่ออ่านต่อไปเราจะพบว่าความรุ่งเรืองในรัชสมัยของกษัตริย์ดาวิดและโซโลมอน เป็นแบบเล็งถึงสมัยที่พระคริสต์จะทรงครองโลกหนึ่งพันปี

เหตุการณ์ที่มาแทรกแซงในชีวิตของกษัตริย์ชาอูล ก่อนหน้าที่จะถึงรัชสมัยของกษัตริย์ดาวิดและชาอูล นั้นมีความหมายอย่างไร? อ้อ มันเป็นอาณาจักรจอมปลอม ซึ่งชาตานมุ่งหมายที่จะจัดตั้งบนบัลลังก์แห่งความเห็นแก่ตัว และความเย่อหยิ่ง จงพองแทนที่จะเป็นอาณาจักร อันแท้จริง ของพระเยซูคริสต์เรื่องทำนองนี้เรา มีประจักษ์พยานเห็นอยู่มากมายในการที่ฝ่ายศาสนา พลอยเห็นดีกับสิ่งที่ชาวโลกกระทำอยู่ เหมือนกับเรื่องราวในพระคัมภีร์ที่กล่าวถึงคริสตจักรละโอดีโกอะ ขอมทำตามความนิยม ของชาวโลกซึ่งเป็นเรื่องที่จะต้องถูกพระคริสต์ละทิ้ง เมื่อพระองค์เสด็จมา

แม้เรื่องนี้จะเกี่ยวแก่ความเป็นไปของชีวิตกษัตริย์ชาอูลก็ดี กระนั้นก็ยังเป็นเรื่องที่ควรจะได้เปรียบเทียบกับชีวิตของคริสเตียนแต่ละคนด้วย เป็นบทเรียนอันน่ากลัวที่พระเจ้าทรงสอนเราถึงฤทธิ์เดชและอันตรายของความเห็นแก่ตัว (ชีวิตอย่างมนุษย์) และความจำเป็นที่เราจะต้องทำลายมันเสีย ก่อนที่เราจะเข้าสู่อาณาจักรชัยชนะและฤทธิ์เดชฝ่ายวิญญาณ

1. เรา เห็นว่า เจตนารมณ์ของความเห็นแก่ตัวเป็นมูลเหตุให้คิดจัดตั้งราชอาณาจักรของกษัตริย์ชาอูลขึ้น ศาสดาพยากรณ์ซามูเอลเข้าใจได้ดีว่า เรื่องนี้เป็นการไม่ยอมรับอำนาจปกครองเหนือชาติอิสราเอลของพระเจ้าอย่างเห็นได้ชัดจริงทีเดียว และเป็นการปรารถนาอันเหลวไหลที่จะไม่ยอม อยู่ใต้บังคับบัญชาของพระเจ้า และต้องการจะให้กษัตริย์ปกครองเหมือนกับประชาชนต่าง ๆ ในสมัยนั้นไม่

ต้องสงสัย ท่านซาโมเอลไม่พอใจเลย ได้อธิษฐานทูลขอพระบรมราชวินิจฉัยจากพระเจ้าจึงตรัสตอบว่า “จงฟังเสียงประชาชนที่พูดมากับท่าน เพราะเขามีได้ประมาทละทิ้งท่านแต่ได้ประมาทละทิ้งเรา เขาไม่ยอมให้เราเป็นกษัตริย์ของเขา” (ซาโมเอล 8:7)

ประการใดก็ตามท่านซาโมเอลก็ยังโต้แย้งตักเตือนด้วยความหวังดีว่า กษัตริย์จะเรียกร้องเก็บภาษีอากรและภาระต่าง ๆ ที่ต้องการจากประชาชนและเพิ่มความลำบากให้เขายิ่งขึ้นดังปรากฏว่า “ท่านทั้งหลายจะร้องทุกข์เพราะเหตุทำนองนั้นซึ่งได้เลือกไว้เป็นกษัตริย์ของท่านวันใด พระเยโฮวาห์จะไม่ยอมสลับฟังในวันนั้น” (ซาโมเอล 8:18)

แต่การตักเตือนของท่านซาโมเอลไร้ประโยชน์ประชาชน ได้ป้กใจที่ให้กษัตริย์ปกครองเหมือนกับประเทศต่าง ๆ เพื่อจะได้มีกษัตริย์วินิจฉัยบรรดคดีและเป็นแม่ทัพนำประชาชนออกรบสู้กับข้าศึก เจตนารมณ์นี้ก็เหมือนกับบุตรเสเพลที่ขอทรัพย์สินอันควรจะเป็นมรดกตกทอดแก่ตนจากบิดาของเขา เป็นความปรารถนาที่จะพ้นจากการปกครองของพระเจ้า ซึ่งเป็นมูลเหตุแห่งความบาปของมนุษย์ เป็นเจตนารมณ์ที่จะเข้าร่วมกับฝ่ายโลก ในที่ซึ่งความเห็นแก่ตัวเองจะได้เจริญขึ้น เราเห็นคริสตจักรทุกวันนี้ทำการร่วมมือกับความนิยมทางโลก และเราจะรู้ได้อย่างชัดเจนว่าตัวของเราเองแบ่งตัวออกไปอยากจะเป็นพระเจ้าเสียเอง และไม่ยอมมอบจิตใจแก่พระคริสต์ และไม่ยอมมอบการดำเนินชีวิตแก่พระเจ้า และไม่ยอมอยู่ภายใต้การบังคับบัญชาของพระวิญญาณบริสุทธิ์

ฉะนั้นจึงเห็นได้ว่าเบื้องต้นของชีวิตใหม่ก็คือการยอมถวายเป็น และเงื่อนไขที่สำคัญในการรับบัพติศมาแห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์ ก็คือยอมมอบให้แก่พระเจ้าทั้งหมด และถึงแม้แต่สิ่งที่คุณเหมือนว่าจะมิเป็นภัยในตัวเองก็ต้องยอมยกถวายให้แก่พระเจ้าแม้จะมีใช้เพื่อเหตุผลอย่างอื่น นอกจากจะเป็นการพิสูจน์ว่าเรายอมมอบการปรารถนาทั้งหมดไว้กับพระองค์ และเพื่อให้เห็นว่าพระเจ้าทรงเป็นสารพัดทุกสิ่งทุกอย่างในชีวิตของเรา

2. เราจะเห็นเจตนารมณ์ความเห็นแก่ตัวเองในกษัตริย์ซาอูลและคุณสมบัติอื่น ๆ ที่ทำให้เขาเป็นที่นิยมชมชอบและเทิดทูลของประชาชน ลักษณะของมนุษย์เราเป็นอย่างไร มีอยู่ในตัวซาอูลทั้งหมด เขาเป็นบุคคลที่ประกอบไปด้วยความแข็งแรง เกียรติวินัยกล้าหาญสะดุดตาคน เป็นลักษณะของบุคคลที่จะดีเด่นต่อไป มีร่างกายสมทรงทุกส่วน สูงโปร่งกว่าคนอื่น ๆ เป็นแบบอย่างมนุษย์ที่มีร่างกายที่ดีที่สุด และมีคุณสมบัติเป็นกษัตริย์ทุกกระเบียดนิ้ว

ซาอูล มีสติปัญญาคุณธรรม และ สังกม ลักษณะเหมาะสมที่จะเป็นผู้นำประเทศชาติทุกอย่าง ทรงเป็นกษัตริย์กล้าหาญมีชื่อเสียง มีใจร้อนรนในการทำงาน มีใจกว้างขวาง ในตอนต้นรัชกาลของกษัตริย์นี้ได้ทรงแสดงความกล้าหาญไว้มาก พระองค์เป็นยอดปรารถนาของประชาชนพลเมือง มีความปรีชา

สามารถดีมากกว่าประชาชน แซ่ซ้องสาธุการ อวยชัยให้พระองค์ด้ง ก้องด้วยเสียงโห่ร้องด้วยความรักชาติ ซึ่งดูเหมือนว่าไม่มีใครจะสัมฤทธิ์ผลนักกว่า “ขอให้กษัตริย์นี้ทรงพระเจริญ”

พระเจ้าทรงให้กษัตริย์ผู้นี้เป็นบุคคลตัวอย่างให้มนุษย์เห็นทุกยุคสมัยว่า มนุษย์เดินดินก็เป็นแต่เพียงมนุษย์เท่านั้น มนุษย์คนใดทะนงถือตนว่า ตนมีอะไรบริบูรณ์เชื่อมั่นในตนเองแล้ว ก็จะจบฉากแห่งชีวิตลง ด้วยความล้มเหลว และผิดหวังแน่ ๆ บทเรียนนี้พระเจ้าทรงพยายาม ที่จะนำเอามาตั้งสอนผู้เชื่อในพระองค์ให้สำนึกกันได้ แต่มีน้อยคนเหลือเกินที่จะเรียนรู้พบความจริงข้อนี้ที่จะกล่าวออกมาด้วยเต็มปากว่า “คือในเนื้อหาของข้าพเจ้าไม่มีความดีประการใดเลย” (โรม 7:18) มีสิ่งเดียวที่เราอาจทำได้ก็คือ ดอก ตรีง เนื้อหนังของเราไว้ที่ไม่กางเขนของพระเยซูคริสต์เสีย ถือว่าเนื้อหนังตายไปหมดแล้วโยนทิ้งไว้ในหลุมลึกของพระองค์เสีย ประหารเนื้อ (ชีวิตอย่างมนุษย์) หมดสิ้นแล้ว

3. ความเห็นแก่ตัวเองของซาอูลนี้ ได้เจือปนกับคุณสมบัติที่ดี และนำชมหลายประการ คือทั้งฝ่ายจิตใจและฝ่ายร่างกาย ทางฝ่ายเนื้อหนังนั้นเราจะเห็นว่ากษัตริย์ซาอูลมิใช่แต่จะมีบุคคลลักษณะแห่งการเป็นเจ้าคนนายคนเท่านั้น แต่ทว่ายังประกอบไปด้วยคุณลักษณะของความกล้าหาญ และสมบัติผู้ดีหลายประการ กษัตริย์ซาอูลมีพระราชวงศที่นำเคารพนับถือที่สุดและพระราชโอรส คือโยนาธาน ก็เป็นบุคคลที่เด่นที่สุดอยู่ในประวัติศาสตร์แห่งพระคัมภีร์ เมื่อซาอูลมาหาท่านซามูเอลตอนเมื่อก่อนเริ่มเป็นกษัตริย์ ดูประหนึ่งว่าซาอูลมีคุณธรรมอันดี และมีกิจวาทอันสุภาพหลายประการ ทำประหนึ่งว่าเป็นบุตรที่กตัญญูในการที่ไปแสวงฝูงลาของบิดา และไปหาท่านซามูเอลเพื่อขอปรึกษาหารือในเรื่องนี้ เมื่อท่านซามูเอลแจ้งเรื่องราว จะถูกเจิมเป็นกษัตริย์ ซาอูลก็รู้สึกเจิมตัวเป็นอย่างมาก รักษาเรื่องนี้ไว้เป็นความลับโดยถ่อมสุภาพและสุขุมแม้จะเล่าเรื่องอื่นที่ท่านซามูเอลบอกให้ลุ่มฟัง ท่านก็มีได้เปิดปากแถมพรายถึงเรื่องการจะถูกตั้งให้เป็นกษัตริย์เลย เมื่อซาอูลอ้อลาจากท่านซามูเอลแล้วก็ทำตามคำบอกเล่า คือได้เข้าไปสังสรรค์กับบรรดาพวกศาสดาพยากรณ์ จนได้รับฤทธิ์เดชจากพระวิญญาณ จนสามารถแสดงคำพยากรณ์ได้จริงจังและด้วยใจร้อนรน แม้ขณะเมื่อประชาชนทั้งหลายจะพาตัวซาอูลออกมาให้ประชาชนพลเมืองเห็นเพื่อประกาศให้ทราบว่ามีคนผู้หนึ่งแหละที่ราษฎรได้เลือกให้เป็นกษัตริย์ แต่ก็ค้นหาไม่พบเพราะซาอูลไม่ซ่อนตัวอยู่เสีย ทำประหนึ่งว่ามีความสุขภาพเก็บตัว ไม่อยากแสดงความเด่นอะไรเลย แต่ก็บุคคลผู้นี้เองนั้นแหละที่ยอมให้เงาอันมืดและน่ากลัวของตนเองทำลายชีวิตตนเอง ทำลายราชอาณาจักรและราชวงศ์พงศ์ตระกูลของตนจนแหลกลาน พุทโธ่เอ๋ยจิตใจของมนุษย์เรานี้มันช่างล่อลวงตัวเราเองจริงเชียวหนอความเย่อหยิ่งในตัวของตัวเอง มันซ่อนตัวปลอมตัวอยู่ในท่าที่ที่แสดงออกมาว่า เป็นคนถ่อมสุภาพที่สุดในตอนแรกแห่งชีวิตของซาอูล ท่านซามูเอลได้กล่าวสติถึงความถ่อมสุภาพไว้แล้ว “เมื่อท่านรู้ว่าท่านเป็นผู้น้อย ท่านได้ถูกเลือกให้เป็นหัวหน้าแห่งชนชาติอิสราเอลทุกตระกูลมิใช่หรือ? และพระเยโฮวาห์ได้ทรงตั้งให้ท่านเป็นกษัตริย์แห่งชาติ อิสราเอล” (1 ซามูเอล 15:17) เราไม่มีความสงสัย

เลยว่า คำพูดกล่าวขย่งของท่านซาอูลนั้น เป็นการกล่าวด้วยน้ำใสใจจริงทุกประการ อย่างน้อยที่สุด ท่านก็ให้เกียรติว่า ซาอูลเป็นคนถ่อมสุภาพจริง ๆ แต่อะไรเล่าเป็นข้อบกพร่อง เรื่องมันเป็นอย่างไรให้ใหม่ละการทำตัวเป็นคนเล็กน้อยไม่สำคัญในสายตาของพวกเขาเองนั้นเป็นเรื่องหนึ่ง แต่การลืมนองเสียเลยโดยเด็ดขาด มันเป็นเรื่องหนึ่งไม่ปะปนกัน การแสดงความถ่อมสุภาพที่แท้จริงนั้น ไม่ใช่คิดว่าตัวเองต่ำต้อย แต่ต้องไม่คิดเรื่องอะไรถึงตัวของเราเองเลยต่างหาก สิ่งที่เราจำเป็นต้องทำนั้น มิใช่การปฏิเสธตนเอง แต่เราต้องทำลายความเห็นแก่ตนเองและลืมนองเสียให้สิ้นเชิงทีเดียว เด็กที่ดีที่สุดจะต้องไม่รู้สึกขวยเขินอะไรเลย ทั้งในที่สุดและที่สูงที่สุดจิตใจของพระคริสต์ในตัวเราอันแท้จริงจะไม่ถือว่าตัวเราเป็นตัวเราเองต่อไป แต่จะต้องถือว่าเราเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันกับพระเยซูแล้วให้สมกับที่เรากล่าวด้วยความจริงใจว่า “ไม่ใช่ข้าพเจ้าเอง ที่ยังมีชีวิตเป็นอยู่ในข้าพเจ้า” (กาลาเทีย 2:20) “แต่ว่าข้าพเจ้าเป็นอยู่อย่างนี้ เนื่องด้วยพระคุณของพระเจ้า” (1 โครินธ์ 15:10)

เราจะได้รับบทเรียนอะไรจากชีวิตของกษัตริย์ซาอูล ซึ่งเต็มไปด้วยคุณลักษณะอันเลิศประเสริฐ ผสมด้วยความเหลวแหลกและข่อยยับเล่า อ้อเราได้เรียนรู้ว่า ซาตานมันมีอุบายอันเลือกเฟิ่นอย่างดีที่สุดที่จะผสมสิ่งดีกับสิ่งชั่วเข้าด้วยกัน และมันซ่อนยาพิษไว้ภายในเหมือนกับยาขมที่เคลือบด้วยน้ำตาล ทั้งนี้ด้วยเหตุที่มันรู้จักดีว่า เราจะไม่รับเอาสิ่งชั่วร้ายโดยที่ไม่มีสิ่งดีเจือปนระคนอยู่ด้วย ตัวแทนของซาตานที่เลือกเฟิ่นไว้ดีที่สุดแล้วมันจะเป็นบุคคลที่น่าดูและน่ารักใคร่เสมอ เอชวานันดูทำที่ว่าเป็นบุคคลน่ารักที่จะได้เป็นผู้ถูกรับเลือกยิ่งกว่ายาโคบ แต่เอชวานันไปยาโคบต่างหากเป็นผู้ถูกเลือก ท่านเองอาจเป็นคนสวยงาม ท่านเองอาจเป็นคนเฉลียวฉลาด ท่านเองอาจเป็นผู้มีวัฒนธรรมสูง เป็นคนมีคุณธรรมจริยาสูง เป็นคนมีประโยชน์ เป็นคนดีและใจคอกว้างขวาง แต่ท่านเป็นคนเห็นแก่ตัวเอง ในที่สุดท่านก็ต้องพินาศเช่นเดียวกับกษัตริย์ซาอูล ซาตานมันยังไม่ต้องการจะยึดครองทรัพย์สินของท่าน ในขณะที่ปัจจุบันนี้คอก มันต้องการแต่เพียงให้ท่านจำนองทรัพย์สินรายนี้ไว้ก่อนก็แล้วกันมันพอใจที่จะรับจำนองเพียงราคาพันบาท มากกว่าที่จะซื้อเอาทีเดียวด้วยราคาแสนบาท มันยินดีรอคอยยึดทรัพย์สินของท่านเป็นสิทธิในวันที่ทรัพย์สินนั้นหลุดการจำนอง สิ่งของมันต้องการก็คือขอให้มันได้มีส่วนยื่นมือเข้าเกี่ยวข้องด้วยก็แล้วกัน ชีวิตที่ผสมระคนด้วยความดีและความชั่วนี้แหละเป็นอันตรายแก่สังคมนัก “เจ้าจงออกมาจากท่ามกลางเขาเหล่านั้นและจงอยู่ต่างหากอย่างถูกต้องสิ่งซึ่งมลทิน และเราจะรับเจ้าทั้งหลายไว้ เราจะเป็นบิดาของเจ้าทั้งหลายและเจ้าทั้งหลายจะเป็นบุตรชายหญิงของเรา พระเจ้าผู้ทรงฤทธิ์เดชทุกประการได้ตรัสดังนี้” (2 โครินธ์ 6:17-18)

4. ซาอูลได้ถูกทดลองอันร้ายแรง เป็นครั้งแรกก็คือ เมื่อคราวที่ถูกข้าศึกล้อมไว้และทหารก็หนีเอาตัวรอดเกือบหมดสิ้น ดูเหมือนว่าซาอูลจะต้องพ่ายแพ้แน่ ได้รอคอยท่านซาอูลอยู่เป็นเวลา 7 วัน เพื่อจะได้มาทำพิธีถวายสักการะบูชา ก่อนจะเริ่มดีได้ข้าศึกแต่ไม่เห็นมา ในที่สุดซาอูลก็ท้อใจและหมด

ความอดทนจึงตั้งตัวเองทำหน้าที่ปุโรหิต ซึ่งเป็นหน้าที่ของซามูเอลเท่านั้น เริ่มพิธีสักการบูชาเสียเอง โดยไม่รอที่ท่านซามูเอลต่อไป ขณะที่ประกอบพิธีอยู่ท่านซามูเอลก็มาถึง ท่านจึงได้กล่าวบริภาษ กษัตริย์ซาอูลว่า “ท่านทำผิดระเบียบแล้ว ไม่ได้รักษาพระบัญญัติแห่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน ซึ่ง พระองค์บัญชาท่านไว้ ด้วยพระองค์จะทรงตั้งราชวงศ์ ของท่านให้ครอบครองประเทศอิสราเอลสืบไป เป็นนิตย์ แต่เดี๋ยวนี้พระราชวงศ์ของท่านจะดำรงอยู่ไม่ได้ พระเยโฮวาห์ทรงแสวงหาบารุชผู้หนึ่งตาม ชอบพระทัยของพระองค์ได้แล้ว จะทรงตั้งให้เป็นหัวหน้าไพร่พลของพระองค์ต่อไป ด้วยท่านมิได้ รักษาพระบัญญัติตามที่พระเยโฮวาห์ทรงสั่งไว้แล้ว” (1 ซามูเอล 12:12)

คนเราเมื่อรุ่งเรื่องทุกสิ่งก็คิดไปทั้งหมด แต่ในขณะที่ถูกทดลอง ความเห็นแก่ตัวเอง (ชีวิตอย่าง มนุษย์) ก็จะปรากฏขึ้น ซาอูลเป็นกษัตริย์ที่ดีเรียบร้อยทุกประการจนกระทั่งการทดลองสำคัญมา เฉลิมชูหน้า ทันใดนั้นก็กลายเป็นคนท้อแท้ เชื่อไม่ได้ อวดดี แสดงอาการเบ่งตนเอง หาญเข้าทำกิจการ งานซึ่งเป็นหน้าที่ของพระเจ้าท่านนั้น ที่เข้าแย่งหน้าที่ของพระเจ้ามาทำเสียเอง ความเห็นแก่ตัวก็ปรากฏ ขึ้นมา เขาเป็นคนที่ทำอะไรตามใจตัวเองแทนที่จะทำตามน้ำพระทัยพระเจ้า เหตุฉะนั้นพระเจ้าจึง แสวงหาบุคคลที่จะทำตามน้ำพระทัยของพระองค์ คือผู้ที่จะเป็นแบบของพระเจ้าสูงสุด พระมหากษัตริย์ อันแท้จริงของชนชาติอิสราเอล

เมื่อซาอูลแสดงอุปนิสัยสันดานแท้จริงของตัวเองออกมา เช่นนั้น พระเจ้าก็ทรงรีบ ปลดเปลื้อง ภัยอันตรายของพลไพร่ของพระองค์ทันที โดยใช้คนอ่อนแอสองคนคือ โยนาธานราชบุตร และคน รักษากระษัตริย์พระเจ้าจะแสดงให้ซาอูลเห็นว่า พระองค์ไม่ต้องการกำลังและความสามารถของมนุษย์เลย และต้องการแสดงให้เห็นว่า พระองค์ทรงสามารถบริบูรณ์ทุกประการแก่ผู้ที่ไว้วางใจในพระองค์จริง ๆ แม้จะมีชัยชนะซาอูลก็เกือบจะพินาศด้วยความดีดิ่งและการยุ่งเกี่ยวของตนเอง และเห็นได้ชัดแจ้งว่า ด้วยความโง่เขลาของซาอูลเอง เขาไม่อาจที่จะได้รับความไว้วางใจให้ทำงานของพระเจ้าต่อไป และ ความดีดิ่งเอาแต่ใจตัวเองจะเป็นเครื่องกีดขวางน้ำพระทัยและการงานของพระเจ้า

วิกฤตการณ์นี้ได้เกิดขึ้นทันทีทันใด พระเจ้าทรงปล่อยให้ความเห็นแก่ตัวเองค่อยทวีขึ้นทีละน้อย ๆ ซ้ำ ๆ ตามลำดับแต่เห็นได้ชัดว่าต่อไป ชีวิตของซาอูลจะต้องล้มเหลวและคำพยากรณ์ของท่านซามูเอลจะกลายเป็นความจริง

5. พระเจ้าได้ทรงเปิดโอกาสให้มีการทดลองครั้งที่สองคือ ทรงใช้ซาอูลยกกองทัพไปปราบ พวกอามาเล็กซึ่งเป็นเชื้อสายของเอซาวที่คอยขัดขวางชนชาติ อิสราเอล มิให้เดินทางผ่านที่ทะเลกันดาร เข้าไปยังประเทศคานาอัน เรื่องนี้มีความหมายลึกซึ้งในการสอนจิตวิญญาณ เพราะพวกอามาเล็กนั้น หมายถึงฝ่ายเนื้อหนัง และการทำลายพวกอามาเล็กเป็นการแสดงถึงหลักแห่งชีวิตของซาอูลที่ปรากฏอยู่ การที่ซาอูลปราบอามาเล็กไม่สำเร็จ จึงเป็นการแสดงให้เห็นว่าการเห็นตัวเองฝังรากอยู่ลึกภายใน จิต

วิญญาณของซาอูล บุคคลที่ยอมเว้นชีวิตกษัตริย์อาฆาต เป็นบุคคลที่ยอมให้มีหลักแห่งการเห็นแก่ตัวเอง ผิงรกรากอยู่ในจิตใจต่อไป เรื่องราวทั้งสองที่กล่าวมาแล้วย่อมผสมกลมกลืนกันอย่างสำคัญ ในการเป็น บทเรียนสอนใจแก่พวกเรา

ซาอูลทำการโจมตี สำเร็จ และกลับมาด้วยความมีชัย ดูเหมือนว่าเขาจะรู้สึกมีความอึดอ้อมใจ จนเกินไป จนกระทั่งไม่รู้สำนึกในนิสัยสันดานของตนเอง จนท่านซามูเอล กล่าวถึงความพินาศที่จะมีมาถึงซาอูลได้กล่าวด้วยความมั่นใจว่า “นี่แน่ะ ข้าพเจ้าเชื่อฟังพระคำรัส” และท่านซามูเอลต้องกล่าวว่า “การเชื่อฟังก็ประเสริฐกว่าเครื่องบูชา และการสดับรับฟังนั้นประเสริฐกว่าไขมันแกะตัวผู้่ออก...โดยเหตุนี้ท่านได้ละทิ้งพระคำรัสของพระเยโฮวาห์เสีย พระองค์จึงทรงถอดท่านออกจากตำแหน่ง กษัตริย์นั้น” (1 ซามูเอล 15:22-23) ยังสงสัยกันว่าซาอูลจะรู้สึกสำนึกถึงลักษณะแห่งความผิดบาปของตนหรือไม่ การเห็นแก่ตัวนี้มันแยกกายแหลมคมและมันหลอกลวงคนที่เป็นเจ้ามันเอง จนกระทั่งมันทำให้ซาอูล รู้สึกกลัว จะอับอายขายหน้าต่อประชาชน ดังนั้นจึงขอร้องให้ท่านซามูเอล กล่าวคำสรรเสริญ เยินยอ ต่อหน้าประชาชนสักหน่อยก็เอา และด้วยเกียรติอันเล็กน้อยนี้แหละที่เป็นเครื่องเล้าโลมใจ และปลอบจิต วิญญาณอันชั่วร้ายในเวลาที่มีมรณกรรมและความฉิบหายกำลังค้ำรามอยู่ก้องหูของซาอูล

นี่เห็นมาดูเรื่องการอึดอ้อมใจที่หลอกลวงตัวเองของซาอูล เป็นปวงเร็วในพิธีศาสนาโดยอยากจะทำตัวที่ขี้ดมาได้ในการรบไปถวายพระเจ้า ซาอูลมีความกลัว ซาอูลเป็นคนอ่อนแอ อยากจะทำใจประชาชนมากกว่าเอาใจพระเจ้า ในเมื่อประชาชนขอร้องให้รักษาทรัพย์ เชลย ของพวกอามาเล็ก ไว้ก่อนซาอูลก็ยอมตาม มีข้อความที่แสดงถึงความโง่เขลาเบาปัญญาอันมหาศาลนี้ยิ่งกว่าคำอื่นทั้งหมด คือข้อความที่ว่า “ทำครั้ง ๆ กลาง ๆ” ซาอูลเชื่อฟังก็จริงแต่ไปเอออวยด้วย ซาอูลทำคุณงามความดีไว้มาก แต่ไปร่วมมือกับความชั่วร้าย พระบัญญัติไม่ยอมให้ทำครั้ง ๆ กลาง ๆ ไม่มีการยินยอมใด ๆ เด็ดขาด การเชื่อฟังของเราจะต้องผ่อนผันไม่ได้ ไม่มีเงื่อนไข แน่นอนต้องทำให้ครบบริบูรณ์ ถ้ามีข้อแต่ินิดเดียว ย่อมแสดงว่าเป็นเจตนาธรรมแห่งความขัดขึ้น การไม่ยอมฟังพระเจ้า ย่อมแสดงว่ายังมีเจตนาที่ไม่เต็มใจ จะเชื่อฟัง

ตัวอย่างเรื่องซาอูลนี้สอนเราว่าตัวเองกลับมาปรากฏขึ้นอีก มันเป็นศัตรูกับพระเจ้าเป็นปรปักษ์ ที่มาครองบัลลังก์พระเจ้า มีปัญหาอะไรต่อไปอีกไหมล่ะ? “โดยเหตุที่ท่านได้ละทิ้งพระคำรัสของพระเยโฮวาห์เสียพระองค์จึงทรงถอดท่านออกจากตำแหน่งกษัตริย์นั้น” (1 ซามูเอล 15:23)

6. การพิพากษาโทษยังไม่ถึงขีดสำเร็จทันที เส้นเกลือแห่งการเห็นแก่ตัวเองค่อย ๆ คลี่คลาย แสดงให้เห็นทั้งหมดที่ซ่อนอยู่อกให้ปรากฏซ้ำ ๆ ซาอูลทำงานมากขึ้นเป็นงานที่ดีก็มาก ทำการรบพุ่งหลายครั้งรบได้เก่ง ปกครองชนชาติอิสราเอล ทำให้ราชอาณาจักรมีอำนาจมาก แต่ทว่าเป็นอาณาจักรมีอำนาจมาก แต่ทว่าเป็นอาณาจักรของซาอูล มิใช่อาณาจักรของพระเจ้า ในบั้นปลายของชีวิตเต็มไปด้วย

ด้วยงานเพื่อตนเอง และกึ่งเกียรติของตนเองใช้เวลาถึง 9 ปีพยายามติดตามคาวิคคู่ปรบักษ์ เพื่อจะทำลาย
เสียชีวิตด้วยความเกลียดชัง พระวิญญูณของพระเจ้าออกจากตัวชาอูล และวิญญูณชั่วได้เข้าครอบงำแทนที่
และยังนานวันเข้าตลอดชีวิตของเขาเต็มไปด้วยตัวชาอูล มิใช่องค์พระผู้เป็นเจ้าของเขาเป็นการเห็นแก่ตัวเองเข้า
ครอบงำจนเป็นเหตุทำให้งานและผลของงานพลอยวิบัติไปด้วย

7. ในอวสานชีวิตสุดขยอกของความหายนะก็มาถึงตัว เชื้อโรคแห่งการเห็นแก่ตัวเองมันก็กัดกิน
จนไม่มีอะไรเหลือ หัวใจของชาอูลก็กลายเป็นที่อาศัยของซาตาน โดยเด็ดขาด ศิพญามารเข้าครอบงำทั่ว
สรรพวงกายของเขา จนกระทั่งต้องยอมตัวเข้าเชือลัทธิถือผีปีศาจและปฏิเสธพระเจ้าเสียสิ้น ไปเที่ยว
ขอคำปรึกษาหารือจากหมอผีต่าง ๆ ที่เขาเคยกำจัดและขับไล่ออกจากประเทศของเขา เป็นวาระสุดท้าย
อันน่าหวาดเสียวที่สุด ความเห็นแก่ตัวเองขับไล่พระเจ้าออกจากพระที่นั่งแล้ว มอบพระที่นั่งนี้ให้
ซาตานประทับแทน ขึ้นต่อไปแห่งการเห็นแก่ตัวเองก็คือการทำลายตัวเอง

ด้วยตัวสันเทา และสิ้นสติด้วยภาพอันน่าสยดสยองที่ความอวดดีของตัวเอง นำเอามาแต่ขุมมรก
อันลึก ชาอูลโดดเข้าสู่สังเวียนการต่อสู้แห่งชีวิตบั้นสุดท้ายอย่างหมดหวัง รุ่งขึ้น โศกนาฏกรรมก็จบลง
ดอกไม้งามแห่งยูชนของอิสราเอลนอนแผ่อยู่ที่เชิงเขา มิละโบอะ คือแสนยานุภาพของชาอูลถูกทำลาย
สิ้นเชิงกองทัพพะลิติมมีชัยทุกแนวรบ ราชอาณาจักรที่ชาอูลได้สร้างมาเป็นเวลา 25 ปี ด้วยลำแข้งของ
ตนได้แตกสลาย เป็นอันตรธานไปหมด ราชโอรสของชาอูลก็เสียชีวิตในสนามรบทั้งหมด ชาอูลเองก็
ฆ่าตัวเองตายอย่างน่าทุเรศแล้วก็ไปสู่เวjitันที นี้แหละท่านผู้อ่านเจ้าตัวแมลงปอง (คือชีวิตอย่างมนุษย์)
มันต่อยผู้อื่นหมดแล้ว ในที่สุดมันก็ต่อยตัวเองของมันเองจนตาย การแสดงเรื่องราวการเห็นแก่ตัวเอง
ของมนุษย์ก็ปิดฉากลง เมื่อเรากุภาพอันน่าเศร้าและสยดสยองตอนนี้แล้วเรารู้สึกขลุกลนและสลดใจ
พร้อมกับอธิษฐานว่า โอพระบิดาขอช่วยให้ข้าพเจ้าพ้นจากการเห็นแก่ตัวเองและเข้าซ่อนตัวอยู่ใน
พระองค์ เพื่อให้เห็นว่ามิใช่ตัวข้าพเจ้าเองที่มีชีวิตอยู่ แต่พระคริสต์อาศัยอยู่ในข้าพเจ้า

บทที่ 4 อาฆาตหรืออุบายอันแยบคายแห่งการเห็นแก่ตัว (ชีวิตอย่าง

มนุษย์)

“ซามูเอลจึงสั่งว่า จงพาอะฆาตกษัตริย์อามาเล็กมาหาเราเถิด อาฆาตก็มาเฝ้าด้วยความยินดีและทูลว่า การโคกเสว้าแห่งความมรณะก็ล่วงพ้นไปแล้วเป็นแน่ ซามูเอลตอบว่า คาบของท่านเป็นเหตุทำให้หญิงไร้บุตรฉันใด พระมารดาของท่านก็จะเป็นหญิงที่ไร้บุตรฉันนั้น แล้วซามูเอลก็ฟังอะฆาตมาขอเป็นท่อน ๆ ต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ ณ เมืองฉิมลามา” (1 ซามูเอล 15:32-33)

การที่นำข้อความตอนนี้อ้างไว้ก็เพื่อแสดงถึงอุปนิสัยใจคอของกษัตริย์ซาอูล ทั้งนี้เพราะยังมีกลอุบายอันแยบคายอีกซึ่งแห่งชีวิตที่เห็นแก่ตัวเอง ในเรื่องราวของอะฆาต ซึ่งพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงดลบันดาลให้เขียนไว้เป็นเรื่องราวในประวัติศาสตร์ของชนชาติอิสราเอล เรื่องของซาอูลและเรื่องของอะฆาตทั้งสองนี้เป็นบทเรียนทำนองเดียวกันและเป็นข้อเตือนใจเป็นอย่างดี แสดงให้เราเห็นอันตรายของการใช้ชีวิตเพื่อเห็นแก่ตัวเอง แต่ทว่าเป็นบทสอนที่มีวิธีแตกต่างกัน เรื่องราวของอะฆาตสมควรที่เราน่าจะพิจารณาไตร่ตรองศึกษาให้รอบคอบ

1. เชื้อชาติ อะฆาต สืบสายโลหิตมาจากอามาเล็กในตระกูลของเอซาว ซึ่งแสดงให้เห็นว่ามีประวัติตระกูลที่นิยมฝ่ายเนื้อหนัง ตั้งแต่สร้างมนุษย์ขึ้นครั้งแรกเริ่มต้นที่ประตูดวงเอเดน พระเจ้าทรงขีดเส้นพรมแดนระหว่างสองเชื้อชาติ คือพวกนิยมฝ่ายเนื้อหนัง และพวกนิยมฝ่ายวิญญาณ ตระกูลทางฝ่ายเชซ เรียกตนเองว่าเป็นพวกพระเจ้า ตระกูลของฝ่ายคาอินแยกตัวออกไปสร้างบ้านเมือง มีวัฒนธรรม ความภูมิใจและเป็นผู้นำฝ่ายโลกีย์นิยมมีความชั่วร้าย แต่ทว่ารู้จักเอาวัฒนธรรมของมนุษย์เข้าประดับและช่วยผดุงส่งเสริมไว้ให้ดูภายนอกงดงามดี แต่การแยกโดยเด็ดขาดจากกันนี้ไม่นานก็เสื่อมไป และในสมัยท่านโนอาห์ทั้งสองตระกูลดังกล่าวก็เข้ามาปะปนกันและเข้าสมรสกันเป็นเหตุให้ผู้สืบสันดานต่อมากลายเป็นพวกที่ทำบาปใหญ่หลวง เป็นเชื้อชาติที่เลวทรามชั่วช้ามาก จนพระเจ้าต้องเมือนพระพักตร์หนีด้วยความสะอิดสะเอียนจากมนุษย์ชาติทั้งหมด และทรงประกาศลงโทษอย่างน่ากลัวว่า “บรรดาเนื้อหนังจะสูญเสียไปจากหน้าของเราด้วยโลกเต็มไปด้วยความชั่วร้ายเพราะฉะนั้นแหละ เราจะทำลายล้างผลาญเขาทั้งหลายให้พินาศทั้งแผ่นดินโลก” (ปฐมกาล 6:13)

ภายหลังเหตุการณ์น้ำท่วมโลก พระเจ้าได้ทรงเลือกตระกูลอับราฮัมพยายามที่จะแยกกันไว้ โดยเฉพาะ ตลอดตระกูลนี้เราจะเห็นตามลำดับเครื่องญาติต่อ ๆ มาว่าผู้สืบสันดานของตระกูลก็ได้แยกออกจากเผ่าพันธุ์เดิมของตน และไปเข้าส่วนกับชาวโลกคนแรกก็คือ อิสมาเอลเป็นแบบอย่างแห่งการเป็นทาสและมีชีวิตในทางบาป ถัดมาก็คือเอซาวบรรพบุรุษของชนชาติผู้ที่รับมรดกจิตใจฝ่ายโลกจาก

บิดา คือผู้ยอมแลกสิทธิ์แต่กำเนิดกับอาหารเพียงนิดเดียว และต่อมาพวกเหล่านี้ก็สมรสกับหญิงชาวคานาอัน และพลอยกลายเป็นคนเลวทรามเหมือนหญิงเหล่านั้น ในทำนองเดียวกันกับผู้สืบสันดานของพวกเขา ลูกสาวนอกคอกของโลต คือพวกโมอาบและพวกอามोनหลายคนก็เป็นเช่นนั้น

นอกจากนี้ พวกที่สืบเชื้อสายของเอซาว และอามาเล็ก เป็นแบบเล็งถึงการเห็นแก่ตัวและนิยมฝ่ายโลกีย์ (โลก) นี้แหละเป็นเหตุผลที่พระเจ้าประกาศทำลายมนุษย์ เราทราบว่าเป็นเมื่อชนชาติอิสราเอลออกมาจากประเทศอียิปต์ (อียิปต์) เดินทางเพื่อจะไปยังประเทศที่พระเจ้าทรงสัญญาไว้ พวกอามาเล็กได้โจมตีก่อนผู้อื่น ไม่เป็นการยากที่จะมองเห็นความจริงที่ปรากฏชัดแจ้งว่า ศัตรูตัวแรกที่เราจะต้องต่อสู้เมื่อเราละทิ้งความเป็นทาส และความชั่วร้ายแล้วก็คือนิสัยสันดานฝ่ายเนื้อหนังภายในจิตใจของตัวเอง ซึ่งจะสำแดงตัวออกมา และจะบังคับให้เราสู่ความเป็นทาสแห่งความบาปเดิมอีก อะฆาหมก็เปรียบเหมือนกับนิสัยดังกล่าวซึ่งในชีวิตของคริสเตียนเราจะต้องประสบพบปะ และเผชิญหน้ากันอย่างจริงจัง

2. ชื่อของอะฆาหมก็สำคัญอยู่ไม่น้อย ตามรากเดิมของคำนี้มีว่า “ฮา” ซึ่งแปลว่าผู้ปกครอง ผู้ควบคุม แสดงว่าเป็นผู้มีจิตใจที่จะทำอะไรตามลำพังตนเอง เบ่งตนเอง มีใจชอบฟังตนเองเหมือนกับลูซิเฟอ (ดาวประจำวันแห่งอูโรโธทัย) เป็นเจ้าที่ต้องการเด่นอวดดีแสดงความเยอหยิ่ง ไม่ต้องการจะอยู่ในบังคับใคร เดิมมันเป็นทูตสวรรค์ ต่อมาก็เป็นศัตรูกับพระเจ้าคือมารเป็นหัวหน้าพวกกบฏชาวกรีก เราจะเห็นว่าเมื่อครวมนมนุษย์ ถูกทดลองให้ตกลงไปในความบาปมันพูดว่า “แล้วท่านจะเป็นเหมือนพระเจ้า” คือต้องการจะเป็นใหญ่เป็นโต เราจะเห็นว่านิสัยสันดานนี้มีอยู่ในความทะเยอทะยานของคนเรา มีอยู่ในกษัตริย์สมบูรณาญาสิทธิราชจอมรุกรานโลก สาวสังคม ผู้กุมอำนาจในทางการเมือง เหล่านี้เป็นพวกเดียวกันทั้งนั้น เป็นเชื้อสายของอามาเล็กและตระกูลของอะฆาหมความต้องการของพวกนี้เหมือนกับบุตรเสเพลที่พูดขอส่วนแบ่งในกองมรดกจากบิดามารดาไปเที่ยวล่ำฟ้าง ไม่อยากให้มีมารดาบิดาปกครองต่อไป

นิสัยสันดานดังกล่าวมีอยู่ทั่วไปในโลกเราเห็นได้ชัด คนโดยมากเข้าใจว่าเป็นผู้ใหญ่พอแล้ว จึงอยากทำงานอะไรตามอำเภอใจ ปลายทางแห่งความคิดอย่างนี้ก็เป็นการไร้ศีลธรรม ไม่มีระเบียบวินัย ผู้ทรยศต่อพระคริสต์เจ้าตัวมารนี้ มันจะรวบรวมเอาความชั่วร้ายและอวดดีในตัวมนุษย์ และจะทำให้สมัยปัจจุบันนี้เป็นสมัยที่ทำทนายพระเจ้า และมนุษย์แล้วก็จะพลอยพินาศกันหมด เหมือนกับบิดาคือมารที่แสดงความอวดดีจองหอง นิสัยสันดานเช่นนี้มีอยู่ในใจมนุษย์ทุกคน มันอาจแฝงตัวอยู่ในรูปร่างที่ลวงตาก็เป็นได้ อาจเรียกชื่อให้เพราะฟัง และทำท่าทางว่ามีใจปรารถนาในสิ่งที่สูงและดีเลิศ แต่มันก็ยังเป็นอะฆาหมและผีพญามารตามเดินนั่นเอง นิสัยสันดานภายในที่ต้องการที่จะเป็นใหญ่ตามใจตัวเอง ต้องการที่เด่น ไม่ยอมอยู่ใต้บังคับ คูหมิ่นคำวักกล่าวตักเตือน เป็นสิ่งเลวทรามต่ำช้าแท้ ๆ ประการแรกที่ท่านต้องทำเพื่อใช้ชีวิตของท่านเป็นประโยชน์ทั่วไป คือการทำลายความเห็นแก่ตัวเสียให้สิ้นเชิง ยอมอยู่ในบังคับ ตรึงความปรารถนาของตัวเอง เสียโดยเด็ดขาด แล้วต่อไปท่านก็จะยอมรับระเบียบวินัย

เรียนรู้การเชื่อฟังยอมตาม แล้วความปรารถนาของท่านก็จะเชื่อมเข้ากับน้ำพระทัยของพระเจ้า แล้วพระองค์ก็จะทรงให้ท่านเป็นเครื่องมือที่ว่องไวและอ่อนน้อม และต่อแต่นั้นไปท่านก็จะมีตามน้ำพระทัยของพระองค์ และเลือกทำแต่สิ่งที่พระองค์ทรงเลือกไว้ให้แก่ท่าน

ตอนนี้แหละเปรียบดูสนามรบแห่งความรอดของมนุษย์ เป็นจุดที่จะบอกความปราชัย หรือความมีชัยในจิตวิญญาณของทุกคน เป็นสนามสอบทดลองผู้ที่ได้ถูกไถ่แล้วทุกคน เป็นจุดที่กษัตริย์ชาอูลูตูลูเสียดิษราชอาณาจักร และเป็นจุดที่อะฆามสุญเสียชีวิตและทั้งเป็นจุดที่เราจะสูญเสียบ หรือได้ชีวิตชั่วนิรันดร์นั้นขึ้นอยู่กับสิ่งที่เราจะยอมเรียนบทเรียน หรือเราจะปฏิเสธที่จะให้พระเยซูนำเราไปสู่ชัยชนะ

ท่านที่กระวังให้ดี อย่าเพิกเฉยต่อคำเตือนสตินี้ จงระลึกไว้เสมอว่า ไม่มีมนุษย์ใดจะปกครองคนอื่นให้ดีกว่าตัวของผู้นั้นเองจะถูกมอบไว้ภายใต้การทรงนำของพระเจ้าโดยสิ้นเชิง ไม่มีคนใดที่จะมีชัยต่อข้าศึกได้จนกว่าตัวเองจะยอมแพ้เสียก่อน ไม่มีคนใดจะนำคนบาป หรือ ชะนิจิตใจ ของเขามาสู่พระเจ้าด้วยความมีชัย จนกว่าตัวผู้นั้นเอง จะยอมเป็นเชลยศึกของพระเจ้า ที่ยอมตามน้ำพระทัยและความรักของพระองค์เสียก่อน

3. พระบรมราชโองการให้ทำลายเสียสิ้น พระเจ้าทรงตกลงพระทัยที่จะกำจัดเชื้อสายของอามาเล็กและตระกูลของอะฆามเสียดิษให้สิ้นเชิง จะไม่ไว้ชีวิตอีกต่อไป แต่ทำลายเสีย จะปราณีประนอมด้วยไม่ได้เพราะไม่มีสิ่งใดเหลืออยู่เลย เชื้อของพวกอะฆามเสียดิษแม้แต่นิดเดียวก็จะเป็นอันตรายอย่างมหันต์ ฉะนั้นบรรดาตัวแทนและสิ่งของของพวกนี้ จะทำลายให้สิ้นนี้เป็นประกาศิตของพระเจ้าที่จะทำลายฝ่ายเนื้อหนังในตัวเรา จะทำให้สะอาดขึ้นไม่ได้ ทำให้ดีไม่ได้ ให้มีวัฒนธรรมดีขึ้นไม่ได้ จะเอาหลักคำสอนไปให้เป็นการศึกษาก็ไม่ได้ จะต้องทำลายทางเดียวเท่านั้น เนื้อหนังคืออะไร มันเป็นสิ่งไม่ดีในมนุษย์ หรือ มันเป็นความชั่วทั้งภายนอกและภายในที่จะต้องตัดทิ้งเหมือนหัวมะเร็งตามวิธีศัลยกรรมหรือ จงพิจารณาข้อความต่อไปนี้ “เหตุว่าใจสมกับฝ่ายเนื้อหนังก็เป็นศัตรูต่อพระเจ้า เพราะว่าหาได้อยู่ได้บังคับพระบัญญัติของพระเจ้าไม่ และจะอยู่ได้บังคับพระบัญญัตินั้นไม่ได้และคนทั้งหลายที่อยู่ฝ่ายเนื้อหนังจะเป็นที่ขอบพระทัยพระเจ้ายิ่งกว่า” (โรม 7:8) ข้อความในพระคัมภีร์ดังได้อ่านมาแล้วนั้นแหละเป็นคำตรัสของพระเจ้าอันเด็ดขาดว่า เนื้อหนังนั้น เลวทรามชั่วช้าใช้การไม่ได้เลย เนื้อหนังในที่นี้หมายความว่าอย่างไรอ่านต่อไป “ถ้าแม้พระวิญญาณของพระเจ้าสถิตอยู่ในท่านทั้งหลาย ๆ จึงมิได้อยู่ฝ่ายเนื้อหนัง แต่อยู่ฝ่ายพระวิญญาณ” (โรม 8:9) นี่เป็นข้อความที่ชัดเจนเหมือนแสงสว่างของดวงอาทิตย์จากสวรรค์ ผู้ที่ไม่มีวิญญาณของพระเจ้ายิ่งกว่าเนื้อหนัง ฉะนั้นสิ่งใดที่มีเป็นฝ่ายพระวิญญาณของพระเจ้ายิ่งกว่าเนื้อหนัง จึงเห็นได้ว่าเนื้อหนังมิได้เป็นส่วนที่บาปหยาบช้าในนิสัยสันดานมนุษย์ส่วนหนึ่ง แต่เป็นนิสัยสันดานทุกส่วนเป็นเชื้อสายของอาดัมเป็นสันดานบาปชั่วช้าเลวทรามทั้งหมด เปรียบเหมือนต้นไม้ใหญ่ ๆ ที่มันคงจะ ท่านจะไปตัดให้มันตรงไม่ได้ นอกจากจะใช้มีดตัดเป็นสองท่อน ผี

เนื้อร้ายที่ขยายออกไปทั่วร่างกายของมนุษย์จะตัดออกเมื่อใดก็ตายเมื่อนั้น ไม่มีหวังที่จะแก้ไขให้คืนดีได้ ฉะนั้นต้องทิ้งนิสัยสันดานเก่าแล้วบังเกิดใหม่โดยฤทธิ์เดชจากเบื้องบน และโดยฤทธิ์เดชแห่งพระวิญญูญาณของพระเจ้า เป็นการชุบชีวิตขึ้นใหม่ที่ได้อมาจากฤทธิ์เดชของพระเจ้า จนถึงกับผู้นั้นจะร้องออกมาด้วยความจริงใจว่า “ข้าพเจ้ามิใช่เป็นคนเก่าแล้ว ข้าพเจ้าได้ตายไปแล้ว พระคริสต์ได้มาแทนตัวข้าพเจ้า มิใช่ตัวของข้าพเจ้าต่อไป แต่พระคริสต์ต่างหากที่อาศัยอยู่ในตัวข้าพเจ้า”

อย่าไปพยายามทำให้เนื้อหนังบริสุทธิ์ขึ้นเลย อย่าไปตัดแปลงแผ่นดินนรกให้เป็นแผ่นดินสวรรค์เลย มิใช่เรื่องคัดแปลงให้ดีขึ้น แต่เป็นเรื่องสร้างกันใหม่ที่เดียว มิใช่เรื่องจะแก้ไขกันได้ด้วยจรรยา มารยาทหรือศีลธรรม แต่เป็นเรื่องอัศจรรย์แห่งพระคุณ และอำนาจของพระเจ้า อย่าไปเสียดายกับคนเก่าเลย มันจะต้องทำให้ท่านผิดหวังเรื่อยไป ท่านอาจเอาลูกเสือลูกจระเข้มาเลี้ยงฝึกสอนให้เชื่องได้ชั่วคราว แต่ถึงครวมันแสดงฤทธิ์ออกมา มันจะกัดกินตัวท่าน ท่านอาจเอางูเห่ามาเลี้ยงให้เชื่องได้ชั่วคราว แต่ระวังให้ดีมันจะแว้งกัดท่านวันหนึ่งจนได้ เนื้อหนังมันชั่วร้ายเลวทรามตลอดไป มันจะทำให้พระเจ้าพอพระทัยไม่ได้ ต้องทำลายกำจัดและตรึงมันเสียกับพระคริสต์

4. ในขั้นต่อไปเราจะเห็นว่า มนุษย์พยายามที่จะให้ฝ่ายเนื้อหนังเข้าร่วมด้วย และไม่ฟังคำสั่งของพระเจ้าที่ให้ทำลายมันเสีย กษัตริย์ซาอูลยอมให้อะฆามมีชีวิตต่อไปเพื่อจะได้เป็นเครื่องหมายเชิดชูชัยชนะของซาอูล และยอมเก็บทรัพย์เชลยซึ่งควรจะทำลายบูชาถวายพระเจ้าเสีย ซาอูลยอมเชื่อฟังพระเจ้าแต่บางส่วน ซาอูลได้รับจนมิซัยชนะพวกอามาเล็กและทำตามที่พระเจ้าสั่ง เฉพาะที่ตนเองเห็นว่าเหมาะสมกับนโยบายของตน การเชื่อฟังของซาอูลยังถือไม่ได้ว่าเชื่อฟังพระเจ้าทั้งหมดโดยแท้จริง แต่เป็นการทำตามปรารถนาของตนเอง เขายังขึ้นเก็บเอาเชือกของฝ่ายเนื้อหนังไว้ และส่วนที่เหลือไว้นี้ก็ทำลายส่วนที่ดีทั้งหมด การยอมให้การร่วมมือเป็นหัวใจของการฝ่าฝืนคำสั่ง สิ่งที่น่าที่ที่สุดก็คือซาอูลพยายามที่จะเอาความชั่วมาใช้เพื่อให้เกิดประโยชน์ เป็นการลบหลู่ดูหมิ่นพระเจ้าอย่างมากในการที่ไปเอาสิ่งที่พระเจ้าทรงห้ามปรามไว้มาถวายพระองค์เป็นการลองดีพระเจ้า นี่แหละเป็นหลักคำสอนของศาสนาสมัยปัจจุบัน คือที่สอนว่า อย่างเคร่งครัดนัก อย่าทำเป็นผู้บริสุทธิ์นักถือตามสบายดีกว่า ถือศาสนาตามความนิยมของชาวโลกดีกว่า แต่งานกับชายชาวโลกแล้วจะได้มีโอกาสช่วยให้เขารอด เชิญเจ้าของร้านค้าผืนสุรายาเมาเข้ามาเป็นสมาชิกในคริสตจักรมาก ๆ เพื่อท่านจะได้เงินถวายไว้ใช้จ่ายในงานของพระเจ้ามาก ๆ เชิญนักร้องเสียงทองจากโรงละคร มาร้องเพลงถวายพิเศษในวันอาทิตย์ซี เพื่อเขาจะได้จ้างเอาพวกแฟนโรงละครมาฟังในโบสถ์ ไปคุมหรสพกับคูร์กของท่านให้บ่อย ๆ เข้าซี เพื่อท่านจะได้มีโอกาสชวนเขามาโบสถ์ในวันอาทิตย์เป็นการตอบแทน

เหลวไหลทั้งเรื่อง ในประการแรกการที่จะล้วงล้ำเข้าไปในแดนของศัตรูนั้นมีอันตรายมาก เพราะพญามารจะเป็นฝ่ายได้เปรียบเสมอ คือแทนที่จะให้หญิงนำชายคูร์กมาสู่ความรอด ฝ่ายชายนั่นเอง

จะเป็นผู้นำหญิงกล้าคนนั้นออกไปจากความรอด นักร้องโรงละครก็เหมือนกัน แทนที่จะนำเอาพวกแฟนละครมาสู่ความเชื่อ กลับจะเป็นผู้จุดเอาคริสตจักรให้ไปสู่ระดับต่ำของพวกเขา และจะมาทำให้โบสถ์กลายเป็นสโมสรและโรงละครไปเสียสิ้น และระวังให้ดีเงินถวายเป็นของพวกเจ้าของร้านค้าสินค้าอบายมุขจะทำให้ผู้เทศนาลดหย่อน การเทศน์ประณามความชั่วร้ายอบายมุขต่าง ๆ และการเทศน์ก็เพื่อประจบประแจงยกยอคนชั่วที่ร้ายเวรเท่านั้น และความชั่วร้ายในสังคมก็จะยังมีอยู่แพร่หลายทั่วไป เพราะไม่มีผู้ใดว่ากล่าวห้ามปราม และพวกเจ้าของร้านอบายมุขก็จะอวดอ้างว่าพวกตนเป็นผู้อุปถัมภ์คำสอนให้คริสตจักรบริสุทธ์ของพระคริสต์ดำรงอยู่ได้

ขอให้คิดว่าพระเจ้าจะทรงยอมรับเอาการปฏิบัติชนิดนี้หรือไม่ พระองค์ผู้ที่ทรงเป็นเจ้าของทรัพย์ทุกอย่างในพิภพ สามารถที่จะเนรมิตภูเขาหรือบ่อทองคำในชั่วพริบตา และสามารถส่งทูตสวรรค์จำนวนหนึ่งพันมาร้องสดุดีได้ พระองค์จะทรงรับเงินที่เประอบี้นด้วยโลหิตของวิญญาณและสกปรกโสมมด้วยความบริสุทธ์และเกียรติที่จะถูกพร่าเสียแล้วหรือไม่? พระองค์จะไปทรงอ้อนวอนในบ้านของพญามาร และขอร้องให้มันปล่อยทาสที่มันยึดไว้เพื่อทาสเหล่านั้นจะได้รอดหรือ น่าละอายเหลือเกินที่เราไม่มีความเชื่อและไปร่วมมือด้วยความชั่ว ขอให้ดาบของท่านซามูเอล ฟาดฟันการร่วมมือเหล่านี้ให้แหลกลานไปเป็นชิ้น เพราะมันเป็นความผิดต่อสวรรค์ และเป็นการอภัยสอดสูแก่พระคริสต์มาก

5. เราเห็นว่าฝ่ายเนื้อหนังมาพุดลอลเอะเพื่อทำชั่วอะฆาฆได้เดินอย่างนวนายนาคพุดอ้อมอ้อมเข้ามาเหมือนหญิงเจ้าชู้ใจ ๆ ยิ้มสะแหะ ทำท่าโอ้โสมปฏิโลมเพื่อขอให้ช่วยกรุณาเอ็นดู ทำท่าทางสุภาพเหมือนไม่รู้จักเคียดสาอะไร ทำตัวเป็นสุภาพบุรุษที่จริงจัง มาดูท่าทางไม่เป็นอันตรายแก่ใครแม้แต่เด็กจริงนาไม่มีใครนึกฝันว่าจะทำอันตรายแก่เขา แต่พุทโธ นั่นแหละคือฝ่ายเนื้อหนังมันมาขอชีวิตไว้ก่อน มันอวดว่าได้รับการศึกษาสูง มีวัฒนธรรมสูง มีคุณงามความดีหลายประการ มันแสดงว่ากำลังทำคุณความดีและทำต่อไปมันขอร้องให้ท่านพิจารณาและเอาใจใส่มัน เนื้อหนังจะมาช่วยประดับคริสตจักรของท่าน ด้วยรสนิมอย่างวิเศษ มันจะมาช่วยผู้ร้องเพลงด้วยเสียงอันไพเราะเพราะพริ้งด้วยเพลงชั้นสูง มันจะชวนสมาชิกในสังคมมาฟังมาก ๆ มันจะนำการสังคมภายนอกมาสู่คริสตจักรของท่าน มันจะนำวิทยาศาสตร์อย่างกว้างขวางและเฉียบแหลมมาสู่ท่าน มันมีโครงการตามหลักมนุษยธรรมเพื่อช่วยบรรเทาทุกข์ และส่งเสริมฐานะต่ำต้อยของสังคมให้สูงขึ้น จะเอารถพระที่นั่งมารับท่านไปสู่ประตูสวรรค์

แน่นอนควรหรือที่จะทำลายสุภาพบุรุษรูปงามผู้นี้ รอเอาไว้ก่อน ถ้าท่านยอมให้พระวิญญาณบริสุทธ์ทำงานพระองค์จะช่วยให้ท่านมองเห็นเบื้องหลังการปลอมตัวของมัน ได้อย่างชัดเจน เหมือนกับงูที่มันนอนขดตัวอยู่ เหมือนกับเสียงของมังกรและเหมือนกับซากศพที่กำลังมีหนอนขึ้นอยู่ในโรงเก็บศพ

คนตาย เมื่อแรกมองดูก็ไม่น่าสะอิดสะเอียนนัก บุตรสาวของญาวยโรเมื่อห่อไว้ในผ้าห่อศพก็ดูสวยงาม ดูหน้าตายังอมเลือดอมฝาดอยู่เหมือนคนนอนหลับ แต่ความจริงเด็กหญิงนี้ได้ตายไปแล้ว เหมือนกับลาเซรัสตายที่นอนกำลังขึ้นอยู่ในหลุมเหมือนกัน ทำนองเดียวกันเด็กหญิงหน้าตาสวย หน้าตาน่าเอ็นดู หรือนักเทศน์ที่มีปฏิภาณโวหารอันหลักแหลม หรือนักร้องเสียงทองเหมือนทูตสวรรค์ เหล่านี้ก็กำลังเปื้อนเน่าเนื้อกำลังผุพังไป เหมือนกับคนตายในโรงพยาบาลที่เนื้อกำลังหลุดไปเป็นชิ้น ๆ เช่นเดียวกัน หรือเหมือนกับคนร้ายที่กำลังคลุกตัวอยู่กับเลือดของคนที่คุณแทงตายลงใหม่ ๆ เช่นเดียวกัน พวกที่กล่าวมาแล้วนี้เป็นฝ่ายเนื้อหนังกำลังเปื้อนเน่าในทางศีลธรรม ตามขั้นที่แตกต่างกันนั่นเอง

6. เราจะเห็นว่าอะฆามนั้นเป็นฝ่ายเนื้อหนัง ที่กำลังทำเป็นตายแล้ว อะฆาฆพูดว่า “แน่นอน ความขมขื่นแห่งความตายหมดไปแล้ว” นอกจากนั้นท่านจะเห็นว่า นักเทศน์ก็ดี คนที่มาโบสถ์เสมอ ๆ ก็ดี คนที่เด่นและไม่เด่นในสังคมจะทำให้ท่านเชื่อว่า เขาเหล่านั้นได้ตายไปแล้วจริง ๆ กระนั้นก็ดีจะทำให้ท่านรู้สึกสะอิดสะเอียนเมื่อท่านจ้องมองดูเขาในขณะที่ท่านจะเห็นว่าศพของเขาเหล่านั้นดูเหมือนว่ามันลุกขึ้นมาจากหลุมฝังศพแล้วมาเดินไปมาอยู่อีก เขาทำเป็นตายพอให้ท่านรู้ว่าเขายังเป็นอยู่ เขาทำตัวหยิ่งจองหองในความถ่อมสุภาพของเขาจนท่านคิดว่า เขาควรจะหยิ่งดีกว่าถ่อมสุภาพ เขาหลบตัวซ่อนอยู่ในเงาของตัวเองเสมอ จนกระทั่งเขาลงงานด้วยการอวดตัวเองในทางธรรม แน่แน่นอนละ คนตายจริง ๆ จะไม่รู้จักสิ่งเหล่านี้ ไม่คิดถึงสิ่งเหล่านี้เลย ไม่แสดงตัวเด่น ไม่ก้าวร้าว สุภาพเจียมเนื้อเจียมตัว อยู่เฉย ๆ เรื่อย ๆ เหมือนกับน้ำที่ใสไม่มีรส ไม่มีสีหรือรู้สึกประการใด โอ พระองค์เจ้าข้า ขอให้ข้าพเจ้ามีความง่าย ๆ เช่นนี้ และสงบนิ่งอยู่ในการลี้ภัยเนื้อหนังเสียเถิด ขอให้สำเร็จตามคำอธิษฐานของข้าฯ เถิด “โอ้ ขอให้ข้าพเจ้าตายต่อเนื้อหนังและไม่อวดตัว”

ท่านที่รัก ไม่มีอันตรายใดจะสำคัญในชีวิตคริสเตียนที่สูงขึ้นเท่ากับการที่จะถือตนเองว่า ขึ้นไปอยู่ในระดับนั้นซึ่งความจริงประพาศไม่ได้เลย ไม่มีอะไรที่จะทำให้หัวใจแข็งกระด้างเท่ากับที่จะเข้าไปสู่ชั้นขอมถวายเป็นตัวเอง แต่ยังคงประพาศความชั่วทำตามใจตนเอง และเพิ่มความรู้สึกว่าตัวมีอะไร ๆ บริบูรณ์แล้วในตัวเอง แล้วก็เรียกสิ่งต่าง ๆ ที่ไม่บริบูรณ์ว่าเป็นบริบูรณ์ ดึงเอามาตรฐานความประพาศที่พระเจ้าวางไว้ลงสู่ความสะอิดสะเอียนของเรา และรู้สึกอึดอัดอั้นใจในความดีของตัวเอง โดยแท้ที่จริงเราควรถือว่าเราตายจริง ๆ เราไม่ควรถือว่าผู้อื่นเห็นว่าเราตายแต่เราควรถือว่าเป็นความจริงเช่นนั้นโดยตัวของเราเองอย่าทำเล่นกับพระเจ้าหรือตัวเราเองเลย โอ้ ขอให้ข้าพเจ้าทำอะไรทำจริง ๆ ไม่ปลอมแปลงหรือแกล้งทำและไม่หลอกใคร ๆ แม้แต่ตัวของตัวเอง

7. เราเห็นว่าความเห็นแก่ตัวเอง (ชีวิตอย่างมนุษย์) ได้ถูกเปิดเผยออกและถูกทำลายเสีย อะฆาฆไม่สามารถที่จะหลอกหลวงท่านซามูเอลได้ ท่านซามูเอลมองทะลุเข้าไปในหัวใจของ อะฆาฆด้วยอำนาจ

ของพระวิญญาณบริสุทธิ์ เมื่ออะฆาฆทำท่าทางเฉอะแฉะ ท่านคงต้องคิดในใจว่าท่านซามูเอลคงจะกล่าวว่ “ข้าฯ เข้าใจกลมารยาของเจ้าดี เจ้าเป็นผู้หม่คน เจ้าเป็นผู้ทรหม่นโหดร้ายทารุณเห็นแก่ตัวเอง คอบของเจ้าทำให้มารคอบของเด็กหลายคนไม่มีบุตร คนบริสุทธิ์หลายคนได้ ถูกสังหาร ด้วยความเกลียดและความโกรธของเจ้า และเบื้องหลังการข่มของเจ้าก็คืออสรพิษซ่อนอยู่” ท่านซามูเอลได้ฟาคพันอามฆฆคอบออกเป็นชิ้น ๆ ด้วยคอบอันคม ในขณะที่อะฆาฆกำลังทำการโอ้โลมปฏิบัติโลมอยู่ตรงพระพักตร์พระเจ้า

ความบอบจะไม่หยุดแสดงฤทธิ์เดชของมัน จนกว่ามันจะเข้าที่อับจนที่สุด พระเจ้าทรงแสดงให้เรารอบตัวอย่างว่ เชื่อของการเห็นแก่ตัวเอง (ชีวิตอย่างมนุษย์) และความบอบแม้แต่เล็กนืดเดียวก็จะแพร่หลายและเจริญใหญ่โตได้

ท่านที่รัก ขอให้พระเจ้าทรงเปิดโปงความเห็นแก่ตัวในใจของเรา ขอให้เราเปิดเผยตัวของเราเองต่อคอบของท่านซามูเอล ซึ่งที่แท้จริงก็เป็นคอบของพระวิญญาณบริสุทธิ์ มีคำอธิบายลักษณะในจดหมายฝากถึงชาวฮีบรูไว้ดังนี้ “เพราะว่พระค้ของพระเจ้าประกอบด้วยชีวิตและด้วยฤทธิ์เดช และคมกว่คอบสองคม และแทงทะลุดุระทั้งจิตและวิญญาณทั้งข้อกระดูก และไขในกระดูก และอวจวินิจนัยความคิดและความมุ่งหม่นในใจ” (ฮีบรู 4:12)

สิ่งที่เราจำเป็นจะต้องให้รอดพันจากความบอบและการเห็นแก่ตัวเองก็คือ เราต้องเต็มใจที่จะรู้จักมันจ้มนไว้ เรียกมันให้ถูกชื่อ ประหารมันเสีย เผชิญหน้ากับการประหาร โดยอย่าไปผ่อนปรนให้มัน ไม่ยอมผ่อนผัน ถวดยสิทธิให้พระเจ้าทรงประหารมันเสีย เพราะเหตุว่มีฤทธิ์เดชและอำนาจเพียงพอในคอบของพระวิญญาณ ในไฟแห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์ในโลกิตของพระเยซู ในความสัตย์ซื่อ ในความรักและในพระคุณของพระเจ้าที่จะทำให้เราตายต่อความบอบจริง ๆ แต่มีชีวิตอยู่เพื่อพระเจ้าโดยพระมหาเยซูคริสต์เจ้า

บทที่ 5 โยนาห์ หรือ เงามแห่งตนเอง (เงาแห่งชีวิตอย่างมนุษย์)

“เพราะฉะนั้นข้าแต่พระเยโฮวาห์ บัดนี้ขอพระองค์ทรงเอาชีวิตของข้าพเจ้าไปเสียเถาะ เพราะว่าข้าพเจ้าจะตายเสียก็ดีกว่าที่จะมีชีวิตอยู่ต่อไป” (โยนาห์ 4:3)

ข้อความข้างบนนี้เป็นคำอธิษฐานที่ดีที่สุดที่โยนาห์ได้อธิษฐานถ้าหากเขามีความจริงใจ ความต้องการอันใหญ่ยิ่งที่สุดในชีวิตของโยนาห์ก็คือตายต่อความเห็นแก่ตัวเองเสีย และชีวิตของโยนาห์เป็นบทเรียนอันดียิ่งที่สอนให้เราเห็นว่า การที่นึกถึงประโยชน์ตัวเองนี้แหละเป็นสิ่งที่น่าบัดสีและโง่เขลาในตัวของมนุษย์เรา โดยเฉพาะอย่างยิ่งในตัวผู้ซึ่งประกาศตนว่าเป็นผู้รับใช้พระเจ้าความเห็นแก่ตัวเองเป็นสิ่งน่ารังเกียจและไม่ควรประพฤติ แต่นักคิดที่ไม่ควรจะมีการเห็นแก่ตัวเองเลยคือผู้ที่ทำหน้าที่ ที่เป็นผู้แทนพระมหาไถ่ และพระเจ้าผู้เต็มไปด้วยความรัก

เรื่องราวของท่าน โยนาห์มีว่าท่านเป็นศาสตพยากรณ์คนแรกผู้หนึ่งที่ได้เขียนหลักคำสอนไว้ให้เรา ท่านมีชีวิตอยู่ในรัชกาลของกษัตริย์รามบะอามที่สอง ท่านเป็นคนสำคัญที่กษัตริย์องค์นี้ได้ใช้เป็นผู้ทำงานกู้ชาติอิสราเอลซึ่งในขณะนั้นได้ตกต่ำมากให้กลับเป็นชาติที่รุ่งเรืองเข้มแข็ง และเจริญก้าวหน้าที่สุดในประวัติศาสตร์ของชาตินี้

ท่านเป็นศาสตพยากรณ์ที่น่าขำดีมาแจ้งแก่เพื่อนร่วมชาติ คำสอนของท่านหนุนกำลังน้ำใจประชาชน จนกระทั่งประชาชนพลเมืองได้ปราบปรามศัตรูรอบด้านได้ชัยชนะทุกด้าน และได้อาณาเขตที่สูญเสียไปแต่ก่อน ๆ กลับคืนมาจดหมด

หากว่าการงานของท่าน โยนาห์จบลงเพียงแค่นี้แล้วชื่อของท่าน โยนาห์ก็จะปรากฏ อยู่ในประวัติศาสตร์ว่าท่านศาสตพยากรณ์ที่เรื่อรนามเด่นและสำคัญที่สุดคนหนึ่งในชาติอิสราเอล แต่ทว่าพระเจ้าทรงใช้ให้โยนาห์ทำการงานชิ้นใหม่ คืองานที่โยนาห์ไม่ได้คิดไว้เลยคือให้ไปตักเตือนชาวเมืองนินเวห์ซึ่งเป็นเมืองหลวงแห่งราชอาณาจักรอัสซูเรีย เป็นงานที่โยนาห์ไม่ชอบและไม่ได้นึกคิด โยนาห์เป็นคนที่รักประเทศชาติของตนอย่างแรงกล้า และไม่อยากทำอะไรที่จะเป็นเหตุให้พระเจ้าทรงโปรดปรานชาติศัตรู ฉะนั้นความเห็นส่วนตัวรุนแรงมากไม่ยอมทำตามพระทัยพระเจ้าจึงตัดสินใจไม่ไปละการฝ่าฝืนเป็นเหตุให้แยกทางกับพระเจ้า ดังนั้นโยนาห์จึงถูกขับไล่ไปจากพระพักตร์พระเจ้า และไปหาที่อยู่อื่นเพื่อ จะให้พ้นพระเนตรของพระเจ้าที่คนทนการมองของพระองค์ไม่ไหว

ไม่เป็นการยากที่จะเห็นว่าโยนาห์ได้เตรียมการเดินทางไว้เป็นตอน ๆ ในการที่เขาจะไปครั้งนี้ แรกทีเดียวก็ลงเรือที่เมืองท่าฮบเป ซึ่งเรือลำนี้จะเดินทางไปเมืองธาระซิศ การที่เขาโดยสารเรือนี้ไปก็เพื่อจะหาที่หลบซ่อนตัว แต่ในไม่ช้านานการพิพากษาของพระเจ้าก็ตามไปทันเขา ตัวโยนาห์ได้ถูกจับโยนลงทะเลเพื่อเป็นเครื่องสังเวยพายุใหญ่ พระเจ้าได้เตรียมให้ปลาใหญ่กลืนตัวโยนาห์ไว้ชั่วคราว

แล้วต่อมาปลาก็คายตัวเขาออก โยนาห์ก็กลายเป็นคนบังเกิดใหม่ ได้รับบทเรียนจากพระเจ้าใหม่ พระเจ้าก็ใช้ให้ไปทำงานยังเมืองนินะเวห์ และเทศนาตามที่พระเจ้าทรงบัญชาต่อไป

คราวนี้เขาไปทำงานโดยไม่หลีกเลี่ยงและไม่มีปัญหาโต้แย้งอันใด ๆ ดูเหมือนว่าเขาเป็นคนถูกตรึงตายแก่ตนเองแล้วชั่วขณะหนึ่ง แต่น่าสงสารจริง ๆ ความอวดดีของตนเองโผล่มาอีก คือไม่ซำไม่นานชีวิตเก่าของโยนาห์ได้กลับคืนมาปรากฏอีก เมื่อใดที่งานของเขาสำเร็จผล ประชาชนฟังคำสอนและกลับใจเมื่อนั้นโยนาห์ก็พอใจ แต่พอพระเจ้าซึ่งเต็มไปด้วยพระมหากرمณาคิคุณ ทรงเวทนาต่อการรู้สึกเสียดอกเสียใจกลับใจของชาวนินะเวห์ พระองค์ก็เลิกไม่ทรงลงโทษชาวนั้น ในเวลานั้นเองโยนาห์ไม่พอใจเลยและมีความโกรธอย่างรุนแรง เพราะเหตุว่าชื่อเสียงในการเป็นศาสดาพยากรณ์ ของโยนาห์ได้ ถูกทำลายไป ในเหตุการณ์ที่ท่านพยากรณ์ชู่ชาวนินะเวห์ไว้อย่างไร สิ่งเหล่านั้นหาได้เกิดตามคำพยากรณ์ไม่ ท่านจึงเสียดอกออกไปนั่งอยู่ตามประตูเมือง ใต้ร่มต้นละหุ่งเหมือนคนวิกลจริต โยนาห์ได้บ่นจู้จี้ แสดงความเกรี้ยวกราดน้อยออกน้อยใจเหมือนทารก และผลที่สุดก็หายเข้ากลีบเมฆไปโดยไม่มีใครรู้เห็นหรือเอาใจใส่พร้อมกับใบละหุ่งแห้งเหินหัว ซึ่งเป็นที่น่าอับอายขายหน้า งานที่โยนาห์ได้ทำมาเป็นงานที่ดียิ่งสมควรที่จะได้เกียรติชื่อเสียงอย่างยิ่ง แต่น่าเสียดายเหลือเกินที่เงามืดแห่งการเห็นแก่ตัวเองและความโง่เขลาอย่างมากมายได้มาปกคลุมความคิดของเขาเสียหมด

เราได้รับบทเรียนหลายประการจากชีวิตอันแปลกประหลาดของท่านผู้นี้

1. ในเรื่องนี้เราเห็นผู้ทำงานของพระเจ้าคนหนึ่งตราบใจที่กิจการงานนั้นสอดคล้องกับ ความประสงค์ของเขา เขาก็เบิกบานดีใจเป็นอย่างยิ่ง แต่พอถึงเวลาที่เกิดการทดลองที่ไม่ถูกกับความนิยม ของเขาแล้วชีวิตและการงานของเขาล้มเหลวหมด เช่นเดียวกับโยนาห์ตราบใจที่เขาพอใจรู้สึกว่าเขาทำงาน ได้ดีเลิศ แต่ถ้ามีอะไรมาขัดขวางเข้าแล้วเขาก็ล้มเหลวทันที ในพวกทำงานของพระเจ้าก็เอาเถอะรู้สึกว่าจะเวลาที่กิจการงานของพระเจ้าเจริญรุ่งเรืองก็ดูเหมือนว่าเป็นผู้ทำงานอย่างดีเลิศพิเศษ และดูเหมือนว่าบางคนแทบจะเป็นผู้สำเร็จอรหันต์ทีเดียว แต่เมื่อมีเหตุร้ายมาทดลองจะเป็นอย่างไร อุปนิสัยสันดานนั้น (ชีวิตอย่างมนุษย์) สำคัญกว่างานที่ทำอยู่ ถ้าเรายอมพระองค์ทุกอย่างแล้ว พระองค์จะนำเราไปตลอดรอดฝั่งผ่านการทดลองต่าง ๆ ไปยังความตายแก่ตนเองเสีย แล้วพระองค์ก็จะสามารถใช้เราเป็นเครื่องมืออันดีของพระองค์ในราชกิจทุกอย่างที่พระองค์ต้องการ

2. ในเรื่องราวนี้ เราจะเห็นว่าผู้หนึ่งจะเชื่อฟังและรับใช้พระเจ้าตราบใจที่มั่นสอดคล้องกับความเห็นของเขา แต่เขาเป็นคนละคนไปในขณะที่จะต้องทำตามน้ำพระทัยพระเจ้า พระเยซูตรัสว่า “ท่านทั้งหลายเป็นสหายของเราถ้าท่านทำตามที่เราสั่งให้ทำ” มิตรภาพในพระคริสต์มิใช่เราจะเลือกทำบางสิ่งบางอย่างที่เราเห็นว่าดีถูก มิตรแท้ต้องทำตามที่พระองค์สั่งทุกประการ

3. เราเห็นว่าโยนาห์บ่นพร่องในคุณสมบัติของการเป็นผู้ประกาศที่ดี เขาคิดในใจตนเองว่าเป็นผู้มีใจร้อนรนมาก แต่เขาไม่มีใจรักพระเจ้า และรักจิตวิญญาณของเพื่อนมนุษย์โดยแท้จริงเลย กษัตริย์เยชูมีใจร้อนรนพอสมควร แต่ว่าเป็นความร้อนรนเพื่อเหตุผลของตนเอง โยนาห์เป็นแบบของบุคคลที่ขยันขันแข็งทำงานเพื่อเหตุผลของตนเอง หรือคริสตจักรของพวกเขาเอง ทำเพื่อหมู่พวก, ครอบครัว, หรือประเทศชาติของตนเอง เขาไม่เอาใจใส่ในการประกาศพระกิตติคุณให้แก่ชนชาติอื่นเลย เขาไม่เอาใจใส่ต่อชาวนีแฉเวห์ ชาวจีน หรือชาวอาฟริกันเลย เขาคิดเห็นว่าเป็นการเสียประโยชน์ที่จะทุ่มเทเงินจำนวนมากไปประกาศกิตติคุณทั่วโลก เขาพอใจที่จะใช้เงินนั้นภายในประเทศ เพื่อส่งเสริมความสมบูรณ์พูนสุขแต่เฉพาะพลเมืองของประเทศตนเท่านั้น

4. โยนาห์เป็นคนหลีกเลี่ยงงาน ของพระเจ้าเมื่อเราฝ่าฝืนพระเจ้าเราก็คงจะหนีจากพระพักตร์พระองค์ไป เมื่ออาคัมทำบาปเพียงประการเดียวบาปนั้นเป็นเหตุทำให้เขาห่างจากพระเจ้าผู้ทรงสร้างตัวเขาและเขาต้องไปซ่อนตัวหลบจากพระพักตร์พระเจ้าเสียถึงตัวตนเอง ถ้าทำการฝ่าฝืนพระเจ้าเพียงครั้งเดียวท่านก็ไม่สามารถจะเข้าเฝ้าพระองค์ และถือว่าตนเองยังเป็นบุตรพระองค์อยู่ได้สนิท

โยนาห์ได้รับความสะดวกในการที่จะหนีไปตามอำเภอใจ มารมมันเตรียมความสะดวกไว้ทุกอย่างเหมือนพระเจ้า เรือก็จอดรอคอยอยู่แล้ว พร้อมทั้งจะไปยังปลายทางของเขา โยนาห์ก็นอนโดยสบายไปอย่างสบายแต่น่าสงสารเรื่องที่เศร้าที่สุดในเรื่องการถอยหลังในความเชื่อ ก็มารมมันเอายานอนหลับให้กินเข้าไปหลับอย่างสงบในขณะที่พายุร้ายกำลังพัดจัด และฝันว่าทุกสิ่งเป็นที่พอใจทุกประการ ในการพิพากษาของพระเจ้า ไม่มีอะไรที่จะร้ายแรงไปกว่าใจที่ถูกสาปแช่ง และวิญญาณที่ปราศจากความรู้สึก

5. โยนาห์ได้ถูกพระวิญญาณติดตามอยู่ตลอดเวลา และเป็นที่ทำให้รู้สำนึกตัวโดยการถูกทดลองและยุ่งยากลำบากมากที่เขาทำให้เกิดแก่ตัวเขาและผู้อื่น ขอบพระคุณพระองค์ที่ได้ทรงพระกรุณาทำให้เขาพอใจในความยินดีของตัวเองและความผิดบาป เป็นการดีมากที่มีพระบิดาผู้รักมาจนถึงกับเขียนคำสั่งสอนเราให้กลับคืนมาหาพระองค์อีก ตอนที่นำเศร้าใจที่สุดในการที่คนถอยหลังในความเชื่อ ก็คือนำเอาลำบากมาสู่ผู้อื่น และตนเองก็พลอยรับทุกข์เพราะความโง่เขลาและความชั่วร้ายของตน

ลูกเรือเป็นพวกแรกที่ได้รับผลร้ายจากการดื้อดึงของโยนาห์จึงปลุกเขาให้ตื่นขึ้นจากการดื้อด้านและทำเป็นทองไม่รู้จักร้อน มีหลายครั้งก่อนที่เราจะรู้สึกตัวว่าอะไรเป็นต้นเหตุแห่งความทุกข์ยากลำบากของเราบางทีถึงกับทรัพย์สินนิยิบหายไปมากมายและญาติมิตรสหายหัวใจแทบจะแตกดับไปแล้วจึงได้รู้สึกนึกตัวกลับมาหาพระเจ้า การที่พระองค์เขียนตึกก็เพื่อจะคัดค้านเรา และปราบเราให้หายพยศเท่านั้น

เป็นการนำทุเรศที่บางครั้งบางคราวเราต้องทำผิดเสียก่อนจนถูกพระเจ้าลงโทษ แทนที่เราจะตรงไปหาพระองค์และรับพระพรที่พระองค์เต็มพระทัยที่จะประทานให้แก่เรา

6. เรื่องโยนาห์นี้สอนเราให้รู้ว่าคนเราจะต้องตายต่อความเห็นแก่ตัวเองเสียก่อนจึงจะทำงานให้เป็นประโยชน์ได้จริง ๆ บทเรียนที่ได้จากชีวิตของโยนาห์ก็คือความจำเป็นที่จะต้องทำลายความเห็นแก่ตัวเองเสีย พระเยซูทรงนำเอาเรื่องโยนาห์มาสอนเพื่อแสดงเป็นแบบฉบับ เรื่องการตาย และการคืนพระชนม์ของพระองค์ ไม่ว่างเว้นของพระเยซูเป็นแบบอย่างแก่เราเมื่อพระองค์ตายไปเราก็ควรจะตายต่อตัวเอง และต่อความผิดบาปของเรา

ในเรื่องโยนาห์ พระเจ้าทรงประหาร ท่านศาสดาพยากรณ์ที่เห็นแก่ตัวด้วยความรัก ต้องการจะกำจัดตัวโยนาห์ให้หมดไปเสีย เพื่อพระองค์จะได้ทรงอวยพรให้เกิดผลจริง ๆ แน่นอนละ โยนาห์มีโอกาสดีที่สุดที่จะตายแก่ตัวยิ่งกว่าคนอื่นและถ้ามีทำลายเสียก็เป็นความผิดของตนเอง โยนาห์พูดในทำนองว่า เมื่อไปอยู่ในท้องปลาก็เหมือนกับอยู่ในใจกลางเมืองนรก คือใจกลางความตายอันแท้จริง และคำอธิษฐานของเขาขณะนั้นอยู่ในท้องปลานั้นดูเหมือนว่าเป็นการเอาจริงเอาจังภายในจิตใจ และขณะที่ปลาใหญ่คายตัวเขาออกมาแล้ว ดูประหนึ่งว่าตัวโยนาห์นั้นถูกทำลายไปแล้วจริง ๆ แต่น่าสงสัยจริง ๆ เราทราบต่อมาว่าเขาตายครั้ง ๆ กลาง ๆ เท่านั้น ต้องจำไว้ว่าพระเจ้าจะใช้เฉพาะผู้ที่ถูกตรึงแล้วเท่านั้น เพื่อจะให้ประกาศเรื่องพระผู้ช่วยที่ตายแล้วเป็นขึ้นมาใหม่

เมื่อโยนาห์พ้นจากนรกที่ท้องปลามาแล้ว เขาพร้อมที่จะไปที่ใด ๆ ที่พระเจ้าต้องการให้ไปเสมอ เมื่อเราตายต่อความบาปและความเห็นแก่ตัวเองแล้ว เราจะไม่มีปัญหาใดที่จะถามนอกจากเรื่องเดียวคือว่า “พระองค์เจ้าข้าฯ พระองค์จะให้ข้าฯ ทำอะไรดี แล้วเราก็จะไปยังเมืองนินะเวห์ เมืองจีนหรือที่ที่พระเจ้าจะสั่งให้ไปด้วยความยินดีและเต็มใจ

7. ในเรื่องนี้เราจะเห็นว่าโยนาห์ตายครั้ง ๆ กลาง ๆ เท่านั้น แม้ว่าเขาจะได้รับความรักที่ทรนและอับอายขายหน้าเพียงใดก็ดี

เขามีความสัจซื่อและเชื่อฟังคืออยู่ช่วงหนึ่งเขาประกาศข้อความที่พระเจ้าตรัสในจิตใจของเขาให้ชาวเมืองนินะเวห์ฟังโดยละเอียด ทำให้บังเกิดมีการฟื้นจิตใจใหม่ขึ้นอย่างมหัศจรรย์ แม้แต่กษัตริย์ตลอดลงไป จนถึงประชาชนพลเมืองทุกคนแห่งนินะเวห์ก็ได้หมอบกราบนมัสการ พระเยโฮวาห์ และขอความกรุณาจากพระองค์

แต่พอ พระองค์ทรงสดับฟังคำทูลขอของชาวเมืองนินะเวห์ดังกล่าว และมีได้ทำให้เกิดมีการทำลายตามทำพยากรณ์โยนาห์เท่านั้น ท่านโยนาห์ก็ทรุดลงทันทีและน้อขอกน้อยใจและแสดงความโกรธ เพราะเหตุที่พระเจ้าไม่ทรงทำตามที่โยนาห์ได้พูดขู่เจ้ญไว้ จึงเป็นเหตุให้ทำลายชื่อเสียงของท่านศาสดาพยากรณ์ ผู้นี้ลงอย่างสิ้นเชิง

กิริยาของโยนาห์นี่เป็นการเห็นแก่ตัวอีกแบบหนึ่งที่ปรากฏออกมา เช่นคนหนึ่งอาจเกิดความเห็นแก่ตัวในการแสวงหาความสำราญในโลก กระนั้นก็ดีเขาก็อาจแสวงหาความสำราญเพื่อประโยชน์แก่ตนเองในทางฝ่ายศาสนาก็ได้ สตรีก็คืออาจยุติการเป็นดาราเด่นแห่งสังคม เลิกการเป็นเทพธิดาในหมู่บริวารของตน แต่กระนั้นก็ดีเธออาจเริ่มมีอิทธิพลออกพอใจที่จะมีอำนาจเหนือจิตใจเหนือความนึกคิดของบุคคลในเมื่อเธอเข้ามาทำงานในคริสตจักรก็ได้ และเธออาจมีอิทธิพลเหนือจิตใจของบุคคลที่เธอเป็นผู้นำมาสู่ความเชื่อเช่นเธอเองก็ได้

นักพูดที่เก่งสามารถโน้มน้าวหัวใจของคนตั้งพัน ๆ ให้สนใจได้ขณะที่เขาเล่าเรื่องพระเยซูและเรื่องความรอดอยู่นั้น อาจรู้สึกนึกเห็นแก่ตัวเองขึ้นมาก็ได้เหมือนตัวละครที่แสดงอยู่บนเวทีฉนั้น หรือเหมือนนักการเมืองที่ยืนปาฐกถาอยู่บนเวทีการเมืองพ่นอยู่แต่เรื่องความกระหาย และชัยชนะในนโยบายการเมืองของตนเท่านั้นก็ได้ ความสำเร็จในกิจการงานของโยนาห์เป็นบ่วงแร้วล่อวงโยนาห์เป็นเหตุให้เขาล้มถวายเกียรติของงานนั้นแก่พระเจ้า ลืมถึงคุณประโยชน์ที่จะบังเกิดแก่นุชย์ที่เขาได้ถูกส่งไปให้ทำการช่วยเหลือเสียสิ้น เขาคิดถึงแต่ผลสำเร็จในการงานของตนเองและชื่อเสียงเกียรติยศของตนเองเท่านั้น

พระเจ้าไม่อาจใช้ผู้หนึ่งผู้ใดในขณะที่เขาปฏิบัติพระราชกิจของพระองค์ได้เต็มที่จนกว่าผู้นั้นจะลืมตนเองเสียให้สิ้นเชิง พระเจ้าจะไม่ทรงประทานเกียรติยศให้ผู้ใด หรือแบ่งส่วนความสรรเสริญเยินยอให้แก่ลูกมือแม้จะดีเด่นเพียงไรก็ตามเป็นอันขาด เพราะว่าเกียรติยศ และคำสรรเสริญนั้นเป็นของพระเยซูคริสต์โดยเฉพาะเท่านั้น

พระเจ้าไม่ทรงพอพระทัยในการปฏิบัติราชกิจของเราเพื่อพระองค์ จนกว่าเราจะรู้จักการสลัดทิ้งตัวของเราเองไปเสียให้พ้น และยอมถวายเกียรติและชื่อเสียงทั้งหมดให้แก่พระเจ้าเท่านั้น ดังมีเรื่องในประวัติศาสตร์กล่าวว่า พระเจ้าอะเล็กซานเดอร์มหาราชมีม้าเก่งกล้าตัวหนึ่งซึ่งไม่มีผู้ใดสามารถขี่มันได้ ในที่สุดอะเล็กซานเดอร์ก็ต้องฝึกมันด้วยพระองค์เอง พอพระองค์ไปใกล้ม้าตัวนี้ก็รู้ได้ทันทีว่ามันกลัวเงาของตัวเอง ดังนั้นอะเล็กซานเดอร์จึงกระโดดขึ้นหลังม้าแล้วชักบังเหียนหันหน้าให้มันมองดูดวงอาทิตย์ แล้วพระองค์ก็ใช้สะเปอร์ดี้ซี่ข้างม้าทั้งสองข้าง ม้าตัวนี้ก็วิ่งห้อไปได้ราวกับฟ้าแลบ ตั้งแต่นั้นเป็นต้นมาอาชานัยคนองคิกตัวนี้ก็ถูกตัดแปลงนิสัยเสียจนสิ้นเชิงมันไม่เคยทำความยุ่งยากลำบากให้แก่อะเล็กซานเดอร์เลย เพราะมันไม่เห็นเงาของมันต่อไปอีกแล้ว

โอ้ ขอให้เรามองแต่พระพักตร์พระเยซูเจ้าแล้วลืมตนเองเสียโดยเด็ดขาด ต่อแต่นั้นพระองค์ก็จะทรงใช้เราเพื่อสง่าราศีของพระองค์ได้ แล้วพระองค์ก็จะแบ่งส่วนในเกียรติสง่าราศีและความชื่นชมยินดีของผลของการงานที่เราทำให้เราได้รับตามสมควร

8. เราได้รับบทเรียนจากเรื่องของโยนาห์ว่า พระเจ้าต้องทำให้โยนาห์ถ่อมลงต่ำเพื่อจะช่วยเหลือเขามิให้เขาทำลายการทำงานที่เขาทำไว้ดีแล้วให้สูญเสียไป

พระเจ้าทรงพอพระทัยที่จะให้เราเป็นผู้มีส่วนได้รับผลในกิจการงานที่เราทำร่วมกับพระองค์ เช่นเดียวกับพระองค์ได้ให้เกียรติยศแก่ท่าน โมเสส ท่านซามูเอลและท่านเปาโล โดยให้ท่านที่กล่าวนามมาแล้วเหล่านี้มีชื่อเสียงตลอดมาจนทุกวันนี้ ว่าเขาได้ร่วมการงานกับพระเจ้ามาด้วยดี ส่วนสำคัญที่สุดก็คือบุคคลที่มีชื่อเสียงเหล่านี้พอใจที่จะล้มตนเองเสียโดยสิ้นเชิงและแสวงหาเกียรติชื่อเสียงให้แก่พระเจ้าเท่านั้น ผิดกับโยนาห์มากมายทีเดียว โยนาห์หาเกียรติใส่ตัวเองฉะนั้นพระเจ้าจึงต้องทำให้เขาอับอายขายหน้า ทำให้เขาผิดหวังในสิ่งที่เขาปรารถนา แน่นอนพระคัมภีร์ที่ว่า “พระเจ้าทรงต่อสู้ผู้ที่หยิ่งจองหอง แต่ทรงประทานพระคุณแก่ผู้ที่ถ่อมใจลง” (ยากอบ 4:6) ผู้ใดที่จะเป็นหัวหน้าผู้หนึ่งจะต้องเป็นผู้รับใช้คนทั้งปวง ดังที่พระเยซูตรัสว่า “ถ้าผู้ใดจะใคร่ตามเรามาให้ผู้นั้นเอาชนะตัวเอง และรับเอากางเขนของตนแบกตามเรามา เพราะว่าผู้ใดจะใคร่เอาชีวิตของตนรอดผู้นั้นจะเสียชีวิต แต่ผู้ใดจะเสียชีวิตของตนเพราะเห็นแก่เราและเพราะเห็นแก่กิตติคุณของเราผู้นั้นจะได้ชีวิตรอด” (มาระโก 8:34-35) “ถ้าผู้ใดจะปรนนิบัติเราให้ผู้นั้นตามเรามา...ถ้าผู้ใดปรนนิบัติเรา พระบิดาของเราจะทรงโปรดประทานยศศักดิ์ให้แก่ผู้นั้น” (ยอห์น 12:26)

โยนาห์ผู้อภักพเขาสูญเสียเกียรติยศดังกล่าวเพราะเขาแสวงหาใส่ตัวเอง ท่านเปาโลได้เกียรติยศเพราะท่านปฏิเสธและมุ่งที่จะมีชีวิตอยู่ เพื่อให้พระเยซูพอพระทัยเท่านั้นแม้ตัวเปาโลเองจะถูกล้มเสียสิ้นก็ตามทีนี้เป็นหัวใจของการปฏิบัติพระองค์อันแท้จริง และเรื่องนี้เป็นบทเรียนสอนใจเราอย่างวิเศษ เพราะเป็นภาพที่แสดงถึงคนหนึ่งนั่งเอาละหุ่งแห่งทูนหัวอยู่อย่างเศร้าใจหมดหวังนั่งอยู่ในสภาพอับอายขายหน้าหลังจากที่เขาได้ปฏิบัติภารกิจที่พระเจ้าได้มอบหมายให้เขาทำสำเร็จสมประสงค์ของพระองค์แล้วทั้งนี้ไม่มีใครจะช่วยแก้ไขได้เลย เพราะเขานำความเสื่อมเสียมาสู่ตัวเอง

9. ในเรื่องนี้เราเห็นว่า โยนาห์อยากจะตายเสียเหลือเกินเพราะความอับอายขายหน้า แต่เขามิได้เตรียมพร้อมเลยแต่คิดเดี๋ยวที่จะไปหาพระเจ้า

เป็นพระมหากษัตริย์คุณของพระเจ้าที่พระองค์ไม่ทรงฟังคำอธิษฐานของ โยนาห์ที่ร้องทูลเหมือนเด็กที่น้อยอกน้อยใจว่า “ข้าแต่พระเยโฮวาห์บัดนี้ขอพระองค์ทรงเอาชีวิตของข้าพเจ้าไปเสียเถอะ เพราะว่าข้าพเจ้าจะตายเสียก็ดีกว่าที่จะมีชีวิตอยู่ต่อไป” (โยนาห์ 4:3) ฉะนั้นขอให้เราทั้งหลายระมัดระวังให้ดี อย่าอธิษฐานโดยไม่เอาใจใส่ในถ้อยคำ ต้องอธิษฐานด้วยน้ำใจจริง ท่านศาสดาพยากรณ์เอลียาห์ผู้่างสงสาร วันหนึ่งเกิดท้อใจในการทำงานก็อธิษฐานอยากตายเหมือนกันแล้วเราก็ไม่รู้เรื่องอะไรของท่านผู้นี้ก็อีกมากเท่าไรตั้งแต่บัดนั้นมา

เวลาน้อยใจขึ้นมา โยนาห์ก็ขอให้ตายเสียดีกว่าว่าตั้งแต่บัดนั้น ชื่อ เสียง ของโยนาห์ก็สูญหายไปจากประวัติศาสตร์ หายสูญเข้ากลีบเมฆไปโดยไม่มีหวังว่าจะมีอะไรมาบอกเล่าแทนเลย ทางที่ดีที่สุดใน การเตรียมพร้อมที่จะตายก็คือ ใช้ชีวิตอยู่เพื่อความมุ่งหมายอันเลิศและสูง คนที่เตรียมพร้อมที่จะตายคือ บุคคลที่ใช้ชีวิตของตนเองทำงานให้เป็นประโยชน์เพื่อพระเจ้าและเพื่อนมนุษย์ด้วยกัน

10. บทเรียนประการสุดท้ายที่เราได้รับจากเรื่องราวของโยนาห์ก็คือ เคล็ดลับอันแท้จริงของการ ตาย (ลิ้มตนเอง) และเคล็ดลับของการมีชีวิตอยู่เพื่อพระเจ้า และเพื่อได้รับประโยชน์และพระพรอย่าง บริบูรณ์ที่สุด

ขอขอบพระคุณพระเจ้าที่ใช้ชีวิตของโยนาห์สอนเราให้รู้จักชีวิตที่สูงขึ้นคือชีวิตอย่างพระมหาเยซู คริสต์ผู้วายพระชนม์เพื่อเราทั้งหลายและได้สอนเรามีใจแต่เพียงให้เราใช้ชีวิตกับพระองค์ แต่สอนเรา ให้รู้จักตายกับพระองค์และดำเนินชีวิต ซึ่งถูกต้องไว้กับพระคริสต์และดำเนินชีวิตเช่นนั้นตลอดไปเป็น นิติย์

พระองค์ทรงสละชีวิตอันมีค่าของพระองค์เพื่อเราทั้งหลายด้วยความเต็มใจ เพื่อว่าการตายของ พระองค์นี้จะช่วยมิให้เราไปสู่การตายชั่ววันรันดร์ และเพื่อให้เรารู้จักฝึกหัดการตายกับพระองค์และมี ชีวิตต่อไปกับพระองค์ เป็นชีวิตที่ลิ้มตนเองเสีย มุ่งหน้าทำประโยชน์เพื่อพระองค์และเพื่อนมนุษย์ ทั้งหลาย

พระองค์มิได้ทรงมีพระชนม์ และวายพระชนม์เพื่อเกียรติยศสง่าราศีของพระองค์เองแต่เพื่อเรา ทั้งหลาย และเพื่อพระบิดาเจ้าต่างหาก พระองค์วายพระชนม์เพื่อเราจะ ได้มีชีวิต แน่ละพระองค์วายพระชนม์ เพื่อเราจะ ได้ตายด้วย แล้วเราจะ ได้มีชีวิตที่ถูกต้องคือชีวิตที่ตายแก่ตัวเองและความบาป

เราจะตายจริง ๆ ได้ก็โดยการร่วมตายกับพระองค์เท่านั้น เราจะตรึงตัวเราเองแต่ลำพังไม่ได้ แต่ ต้องตรึงร่วมกับพระองค์และกล่าวว่า “ข้าพเจ้าถูกตรึงไว้กับพระคริสต์แล้วและไม่ใช่ข้าพเจ้าเองที่ยังมี ชีวิตเป็นอยู่ แต่พระคริสต์ต่างหากที่ทรงมีชีวิตเป็นอยู่ในข้าพเจ้า และชีวิตซึ่งข้าพเจ้ามีอยู่ในเนื้อหนัง เดียวนี้ข้าพเจ้ามีอยู่โดยศรัทธา คือศรัทธาในพระบุตรของพระเจ้าผู้ได้ทรงรักข้าพเจ้าและได้ประทาน พระองค์เองเพื่อข้าพเจ้า” (กาลาเทีย 2:20)

ขอให้เราเรียนรู้วิธีตาย แล้วเราก็รู้จักวิธีดำเนินชีวิต แล้ววันหนึ่งเราจะรู้จักความหมายของ ถ้อยคำที่กล่าวว่า

พระองค์วายพระชนม์เพื่อเราจะ ได้รู้จักตาย พระองค์ทรงพระชนม์อยู่เพื่อเราจะ ได้มีชีวิตอยู่ได้ ต่อไป

พิมพ์ที่โรงพิมพ์ไทยพิทยา
ถนนท้าวตะนาว พระนคร
นายจำลอง หล้าสาโรช ผู้พิมพ์และผู้โฆษณา 7/2497
